Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

41

JOI, 10 OCTOMBRIE
1968, ANUL II (Nr. 55

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș RAM

COLEGI ȘI PRIETENI

Foto: GH. CUCU

ECRAN

ZIUA RECOLTEI

Bogățiile toamnei românești, roadele acestui pămînt binecuvîntat și ale hărniciei țărănimii noastre sînt sărbătorite în prima duminică de octombrie care a intrat în tradiție cu numele de «Ziua recoltei».

Mulți dintre voi, sute și mii de pionieri și școlari, n-au participat la «Ziua recoltei» numai ca dragi și veseli oaspeți ai celor cărora le datorăm roadele îmbelșugate ale ogoarelor, viilor, grădinilor și livezilor. Voi înșivă v-ați socotit gazde ospitaliere, pentru că voi înșivă ați ajutat la strîngerea recoltei, la alte munci agricole, împletind zilele lungi de voioșie ale vacanței cu ceasuri de muncă plină de dăruire, ceasuri lăsîndu-vă în memorie imaginea unei activități pasionante, capabile să vă apropie mai mult de ziua cînd, peste ani, munca vă va înlocui studiul, devenindu-vă rațiunea și cea mai mare satisfacție a vieții.

La București, de «Ziua recoltei», participanții — mii și mii de oameni ai muncii din Capitală și din țară — au avut bucuria de a saluta în mijlocul lor pe tovarășul **Nicolae Ceaușescu** și pe alți conducători de partid și de stat.

SĂ NE BUCURĂM, AȘADAR

Prima zi a lui octombrie a venit să readucă în marile orașe ale țării un cîntec pe care vara l-a purtat pe plaja mării și prin poienile munților: : **Gaudeamus igitur,** tradiționalul imn studențesc.

S-a deschis noul an universitar. Datele «actului său de naștere» sînt dintre acelea care stîrnesc în fiecare din noi un sentiment plenar de satisfacție, de îndreptățită mîndrie la constatarea că învățămîntul nostru superior, bucurîndu-se de o permanentă și generoasă grijă din partea partidului și a statului, se dezvoltă continuu, armonios. Astfel, în cele 47 de instituții universitare, anul acesta au pășit aproape 150 000 de studenți, cifră record pentru România, cifră care, de ce să n-o spunem, reprezintă un vis încă irealizabil pentru popoare incomparabil mai mari decît al nostru; s-au dat recent în folosința învățămîntului superior spații de studiu și de cercetare totalizînd peste 55 000 de mp, iar studenții, pe lîngă zecile de mii de locuri existente în cămine, au primit încă 3 100. Astăzi peste 60 la sută dintre studenți primesc burse.

S-a deschis noul an universitar. Sărbătoare tradițională în România, anul acesta festivitățile de la 1 octombrie au fost marcate de prezența în mijlocul studenților români și de alte naționalități a conducătorilor de partid și de stat, în frunte cu tovarășul **Nicolae Ceaușescu.** Întîlnirea cu conducătorii iubiți ai poporului nostru a constituit pentru tineretul studios, pentru profesori, un nou prilej de a-și afirma adeziunea deplină la politica internă și externă a României socialiste, dragostea și recunoștința pentru condițiile de studiu de care se bucură, condiții mereu mai bune, ilustrînd mereu mai evident că învățămîntul nostru superior cunoaște o remarcabilă înflorire.

În Piața Universității din București, la un entuziast miting al zecilor de mii de studenți și elevi din ultimii ani de liceu, a luat cuvîntul tovarășul **Nicolae Ceaușescu.** Secretarul general al Comitetului Central al partidului a rostit o amplă cuvîntare, subliniată de uralele și aplauzele tinerilor, în mințile și inimile cărora cuvintele calde, părintești ale tovarășului **Nicolae Ceaușescu** au stîrnit un vibrant ecou.

S-a deschis noul an universitar. A fost intonat cu solemnitate și emoție bătrînul imn studențesc **Gaudeamus igitur.** Să ne bucurăm, așadar, spun cuvintele acestui cîntec al dragostei de învățătură, al stimei pentru profesori, omagiu admirabilelor virtuți studențești. Să ne bucurăm, așadar; în condițiile României socialiste, deschiderea noului an universitar este cu adevărat un prilej de bucurie, o sărbătoare a tuturor.

Cronicar

Scrisoarea săptămînii

PROVERBE

Proverbele, dragă cutezătorule, sînt ca pietrele. Nu vorbesc mult, dar spun multe. A trecut apa peste ele, le-a rotunjit colțurile, le-a închis gura și ochii. Le-a prefăcut în pietre mute și oarbe. Apa e timpul. Zilele, lunile, anii. Muțenia și orbirea lor — înșelătoare. Pietrele mele au trecut din mînă în mînă, din suflet în suflet, s-au izbit de pragul de sus și de cel de jos, s-au izbit de mii și de alte mii de fapte și întîmplări, s-au lovit între ele însele și au ajuns pînă la mine **rotunde**. *Nici un lucru rotund nu e orb. Nici un lucru rotund nu e mut cu adevărat. El vorbește cu toată făptura lui deodată și trebuie să fii deprins să-i pricepi înțelesurile. El și vede cu toată făptura. Așa cum face soarele. Așa cum fac stelele. Un bunic de-al nostru a avut chiar ideea să adune toate aceste pietre într-o singură salbă. N-a știut cum s-o numească și a numit-o «Povestea vorbei». Vreau s-o ridic pe toată deodată și nu pot. Iau numai o piatră și-mi spune: «Nu lăsa pe mîine, ce poți face azi». Dar piatra asta nu este numai a mea, cutezătorule. E și a ta. Nu lăsa lecția de azi pe ziua de mîine. Nu lăsa notele bune din trimestrul acesta în trimestrul următor. Nu lăsa ce poți face acum, la începutul anului, pentru sfîrșitul anului. Am pus mîna pe o piatră care vorbește despre prețuirea timpului prezent, mai ales. Din moment ce și mie mi-a șoptit: «Nu lăsa să spui mîine, ce ai de spus astăzi». Bunicule Anton Pann, bunicii tăi au fost niște înțelepți. — Bunicii bunicilor noștri au fost niște înțelepți, fătul meu. Pentru că adunaseră toate pietrele acestea de la bunicii bunicilor bunicilor noștri.*

Petre Ghelmez

TELEX

Cutezătorii

RĂSPUNS LA MESAJ

În vara aceasta, doctorul Christian Barnard, vestitul chirurg care pentru prima oară a efectuat un transplant al inimii, a primit la Capetown un mesaj de la cunoscuta actriță Sophia Loren. Ea îl ruga să vină în Italia pentru a examina doi copii bolnavi de inimă. La Roma, celebrul medic, după ce a consultat copiii, a făgăduit că-i va lua spre a-i opera la el, la Groote Schur. În după-amiaza aceleiași zile, Barnard a ieșit să se plimbe pe străzile Romei.

MAESTRĂ A SPORTULUI LA ...13 ANI

Surpriza numărul 1 la un recent concurs pe țară, în U.R.S.S., la înot (*100* m spate) l-a constituit rezultatul obținut de o fetiță de 13 ani din Tbilisi, Tinano Lecbeișvili. Ea a ajuns la linia de sosire într-un minut și 10,7 secunde, performanță demnă de recordmenii europeni.

PROBĂ DE... REZISTENȚĂ

Oven Holmes, în vîrstă de 14 ani, elev la o școală engleză, imitîndu-i pe vestiții beatles, și-a lăsat părul lung. Cu toate că profesorii i-au atras atenția în repetate rînduri să se ducă la frizer, el n-a vrut. Atunci a fost trecut în clasa... fetelor. De aici încolo Oven trebuia să participe la lecțiile de croit, de cusut și gătit la rînd cu colegele sale. După două săptămîni băiatul a venit la scoală tuns. I s-a permis atunci să se reîntoarcă în vechea sa clasă.

PRIMA ACADEMIA

4 „MIORIȚE"

MARA BÎSCĂ

DESPRE CERCUL DE PICTURĂ DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 81

Arta de veche tradiție a picturii pe sticlă a făcut să rămînă cîteva nume de mari meșteri ca: Savu Moga din Arpaș, Matei Țimforea din Cîrțișoara, Ana Dej și Petru Tămaș din Făgăraș, Simion Bîscă din Răhău, Trîmbițașu din Schei și mulți alții. Pe alocuri, pasiunea a cuprins ulițe (ca la Schei) ori sate întregi (ca la Nicula). Fiecare regiune picta în felul ei, altminteri în Făgăraș decît pe Valea Sebeșului ori în Țara Bîrsei. Dar mai pretutindeni artiștii populari acopereau transparenta sticlei cu imaginea a tot ce aveau mai frumos în fața ochilor: cu căsuțe șindrilite, cu brazi și cu munți, cu stele multe, cu sori și lună, cu oi și ciobani, cu boi blînzi și cai înaripați.

Și iată că tocmai în București, la Școala generală nr. 81, am reîntîlnit aceleași ploi de stele, aceeași schemă a bradului, aceiași ochi halucinați, aceeași lună și același nelipsit soare în surprinzătoare picturi pe sticlă executate de elevii din cercul de pictură. Într-una din cele patru scene ale lucrării sale, *Cristina Grapă*, din clasa a VII-a C, așază-n strînsă vecinătate un soare mic și-o lună mică, aștri adunați parcă de teama momentului deasupra unei stînci negre cu bastonu-n mînă, care nu-i altceva decît hotărîta «măicuță bătrînă». *Marioțeanu Brîndușa*, din clasa a VII-a A, înalță, ca și meșterii din valea Sebeșului, în «Miorița» ei, un imn în roșu, negru și alb, și, după ce pune soarele sus, în dreapta (ca și strămoșii, de altfel), așază cu de la ea putere luna mare și lăptoasă jos, înspre stînga, despărțind-o prin scena centrală de fratele ei rotund și-nsîngerat, iar în mijlocul acestui vrăjitoresc poliptic, pe care-i desenat cuplul mirilor mioritici, așterne o foaie de aur. Prietena ei, *Nicoleta Zamfirescu*, alătură într-o clocotitoare beție de formă și culoare toate simbolurile pe care le poartă balada. Fosta lor colegă, *Viorica Oțelea*, a cărei lucrare o reproducem mai sus, e-atît de convinsă că ciobanul n-a mințit cînd i-a trimis vorbă măicuței sale că s-a însurat «c-o fată de crai», încît a plasat, alături de brazi și miri, castelul întărit al craiului.

După cum vedem, autorii celor patru «Miorițe» sînt... autoare, asemenea femeilor din satul Nicula, care pictau cu toatele. Cu cîtă pasiune le va fi evocat elevilor săi pictorița *Elena Uță*, conducătoarea cercului de pictură de la școala bucureșteană, de le-a imprimat atîta dragoste și-nțelegere pentru arta bătrînilor meșteri!

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

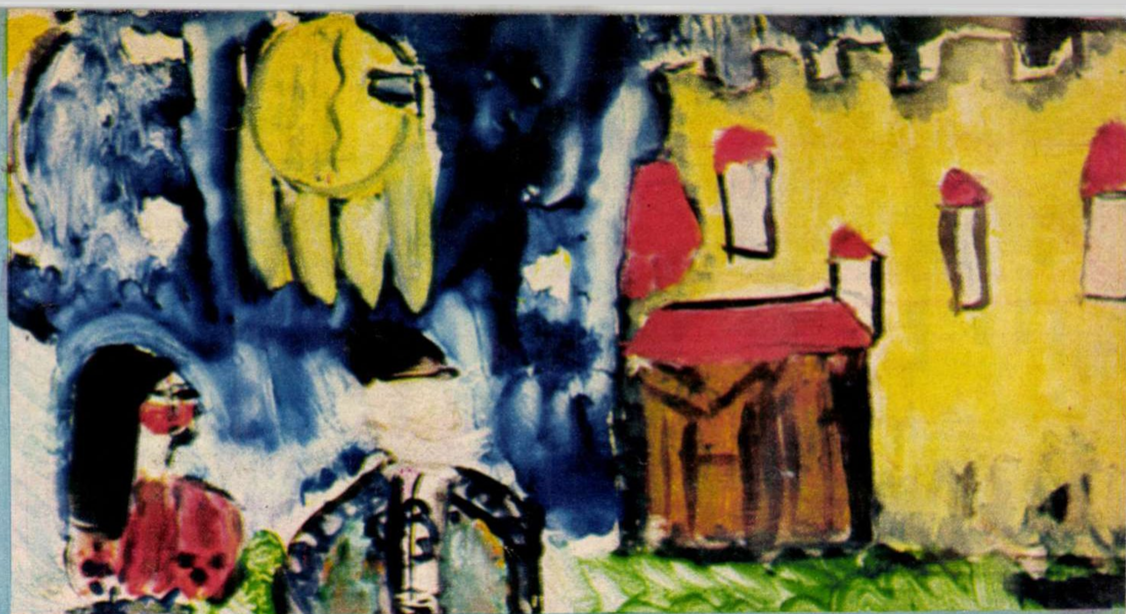

Țara

CASE PE DEAL,
MALURI DE SOARE,
LEAGĂN DE IDEAL
PE UN PINTEN DE RĂCOARE.

PĂRINȚII BINECUVÎNTĂ
APA, SUFLAREA —
ȚARA LOR SFÎNTĂ
ȘI NEUITAREA.

SUFLET COPIL, SUFLETUL TATĂ,
SUFLETUL MAMĂ,
PĂDURILE ROATĂ
NECLINTIRE SE CHEAMĂ.

TULNIC ȘI OS,
FLOARE DE CASĂ —
PASĂREA NU MERGE PE JOS,
ARIPA N-O LASĂ.

PÎINE-N CUPTOR —
FEMEILE CÎNTĂ
CLIPA DE ZBOR
CE NU SE MAI UITĂ.

O CASĂ PE DEAL
CUPRINSĂ DE SOARE —
LEAGĂN DE IDEAL
ȘI BINECUVÎNTARE.

DUMITRU M. ION

1

2

CEA MAI FRUMOASĂ FLOARE

3

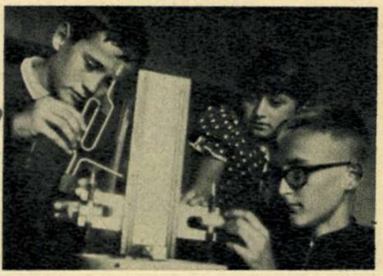

5

Şcoala generală din Ţipari, judeţul Arad, m-a primit cu flori de toamnă multicolore în faţa porţii, în faţa intrărilor în clase. Crizantemele din glastra aşezată cu grijă pe catedra profesoarei îmi aminteau că sîntem la început de an şcolar. Parcă ghicindu-mi acest gînd, Neaga Rodica din clasa a VI-a îmi spuse:

— Ne îngrijim de flori frumoase pentru profesori. Doar iarna e mai greu...

Frumos obicei — mi-am zis. Dar eu pornisem la drum cu gîndul să găsesc o anume floare, cea mai frumoasă de pe suprafaţa pămîntului. Ştiam de la bun început că pentru a o găsi nu va trebui să străbat mări şi ţări, să mă lupt cu zmei sau babe cloanţe. Mergeam la sigur, pentru că aflasem de existenţa ei aci, la Ţipari, şi anume la Şcoala generală unde învaţă copii români, maghiari, germani şi slovaci. Totuşi, haideţi s-o căutăm împreună. De pildă...

ÎN RECREAŢIA MARE

O fi la cei care s-au prins într-un cerc în mijlocul curţii, şi printre ale căror rîsete vesele răzbat pînă la noi strigături româneşti, ungureşti, germane sau slovace? O fi la cele două fete retrase într-un colţ, care evocă amintiri din vacanţă? Aflăm despre ele că sînt fruntaşe la învăţătură şi se numesc Ghiuric Elena şi respectiv Lőrincz Edit. Sau poate o fi la băieţii cu tricouri în dungi bleu-alb, care se îndreaptă în pas alergător, bătînd o minge, spre terenul de handbal? Deocamdată aflăm despre ei că sînt componenţii echipei de handbal a şcolii, echipă care anul trecut a obţinut locul III, la Arad, la faza interjudeţeană. Tabar Francisc din clasa a VIII-a, Tot Gheorghe (clasa a VII) şi Keresztesi Janos din clasa a VI-a se pot mîndri că se numără printre jucătorii de nădejde ai echipei, dar şi că sînt prieteni nedespărţiţi.

Strîngînd în această recreaţie cîteva petale ale celei mai frumoase flori, să ne îndreptăm în căutarea celorlalte spre

CÎTEVA CLASE CU... CÎNTEC

A sunat de intrare, elevii şi-au ocupat locurile în bănci. Nu e cazul să tulburăm ora. Nu ne plictisim totuşi. Deodată încep să răzbată spre noi din toate direcţiile melodii frumoase, cunoscute sau mai puţin cunoscute. Dintr-o clasă auzim îndrăgitul cîntec «Românaşului îi place», din direcţia alteia ritmul săltăreţ al cîntecului popular maghiar «Se coc cireşele». Apoi, răsună pînă la noi acordurile unui cîntec german, care începe aşa: «Cum cîntă mica mea vioară»... dar tot o dată, dintr-un alt colţ al şcolii se aude melodiosul cîntec popular slovac: «Vino primăvară, vino la noi»...

Aflăm că cel mai bun cîntăreţ de muzică populară românească al şcolii e Negru Dorel din clasa a VI-a, care e bun prieten cu Bohus Mihai, cel mai popular cîntăreţ de muzică slovacă al şcolii. Dar şcoala se poate mîndri şi cu dansatori buni, cum ar fi Dotterel Helga, Konig Elfride, Fancsali Gábor sau Crişan Paul.

4

...Şi iată că am mai strîns cîteva petale. Iar dacă vom merge pe lotul şcolar, pe terenul de sport, în sălile de clasă ori în excursie îi vom găsi învăţînd, muncind, desfăşurînd activităţi pionereşti împreună, bucurîndu-se împreună, căutînd împreună drumul spre a obţine mai multe succese. La şcoală, acasă, la muncă, la sport, ei sînt buni prieteni. Iată deci floarea pe care o poartă în suflet fiecare copil din cei 242 de elevi ai Şcolii generale din Ţipari: e cea mai frumoasă floare, floarea prieteniei.

ECATERINA BOKOR

1. Recreaţia mare. «Leii» în tricouri vărgate s-au avîntat într-o crîncenă luptă. «Arena» o constituie deocamdată terenul de baschet al şcolii, iar «lupta» e abia primul antrenament în vederea viitoarelor campionate şcolare.

2. Floarea prieteniei seamănă bine cu hora...

3. Flori pentru profesori. Florile multicolore ale toamnei! În semn de preţuire şi dragoste, lîngă această glastră cu crizanteme vor fi aşezate rînd pe rînd carneţelele elevilor, în care vor fi trecute — să sperăm! — numai note bune.

4. Nu ne-am înşelat: despre Keresztesi şi Haras, care în pauza trecută fuseseră adversari pe terenul de handbal, aflăm că sînt cei mai buni prieteni. Fapt de care dau dovadă şi răsfoind cu egal interes noua carte de fizică, Kàrolyi Elisabeta, deşi e doar în clasa a IV-a, a fost curioasă să vadă şi ea cum arată o carte de fizică. Poţi s-o refuzi? Curiozitatea e atributul fetelor.

5. Dar şi băieţii uneori... Tabar Karol şi Tót Gheorghe sînt în clasa a VI-a şi respectiv a VII-a, nu învaţă încă chimia. Totuşi au fost ispitiţi să cunoască ceva din tainele ei. Locul cel mai potrivit: laboratorul şcolar.

ÎNTÎMPLĂRILE VOASTRE... DESENELE NOASTRE... ÎNTÎMPLĂRILE VOASTRE...

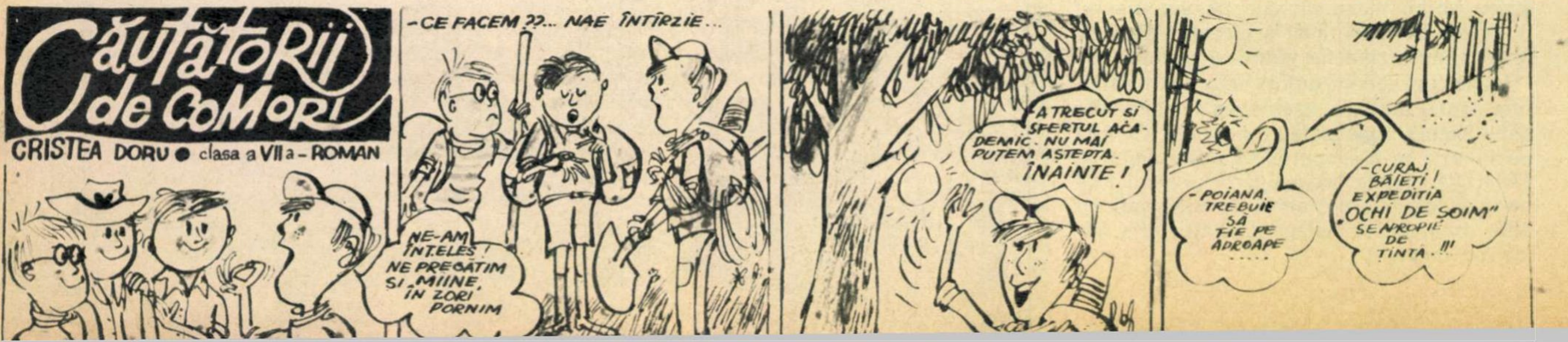
Căutătorii de comori
CRISTEA DORU ● clasa a VII a - ROMAN
-CE FACEM ??... NAE ÎNTÎRZIE...
NE-AM ÎNTELES! NE PREGĂTIM ŞI MIINE, ÎN ZORI PORNIM
A TRECUT ŞI SFERTUL ACADEMIC. NU MAI PUTEM AŞTEPTA. ÎNAINTE!
-POIANA TREBUIE SĂ FIE PE APROAPE .....
-CURAJ, BĂIEŢI! EXPEDIŢIA „OCHI DE ŞOIM" SE APROPIE DE ŢINTĂ.!!!

CALEIDOSCOP

Cutezătorii

UN SURÎS DIN DELTĂ ADRESAT TUTUROR COPIILOR.

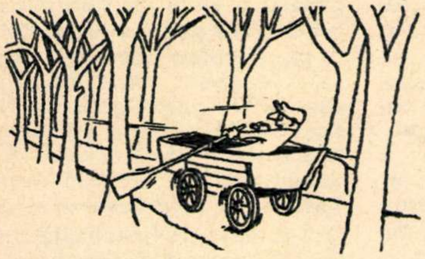

WOLFGANG SIMON Fără cuvinte

Gheata de aur și respectiv de argint, oferite celor mai buni jucători de fotbal ai Europei în campionatul trecut, au revenit lui Eusebio (Spania) și Dunay (R.P. Ungară). Ele au fost remise celebrilor fotbaliști în cadrul unei festivități ce s-a desfășurat la Paris.

5 minute la secretariatul de redacție

TULBURĂTOAREA PĂȚANIE A UNUI CITITOR

Cîteva mese lungi, cîteva persoane veșnic grăbite. Pe mese, povestirile noastre, serialele în imagini. Fotografiile colorate trec din mînă în mînă, desenele capătă ultimul retuș, caricaturile sînt privite cu cîtă seriozitate poate fi privită o caricatură. Cu un cuvînt, sîntem la secretariatul de redacție al revistei, în plină fierbere a predării numărului viitor. Și în vreme ce nimeni nu-și vede capul de treburi, ușa se deschide și un cap ciufulit pătrunde.

— Am venit, informează el calm.

— Poftim? se ridică dintre maldărele de hîrtii scrise și desenate fruntea unui tehnoredactor. Tînărul vizitator se socotește încurajat și intră.

— Ce e asta? întreabă el înfigînd un deget în sticluța de tuș negru, gata-gata s-o răstoarne peste «Vacanțele unui tînăr liniștit».

— Ce să fie, răspunde palid un martor al catastrofei care n-a avut loc. Noua aventură a lui Dim Dunăreanu. Absolut palpitantă.

— «Hora vitejilor», citește băiatul un alt titlu.

— O povestire de Al. Mitru, care o să-ți placă, nu încape îndoială, intervine cineva, încercînd să-l atragă pe băiat către o altă masă, acoperită cu texte, dar de pe care fuseseră grijuliu ridicate toate sticluțele de tuș.

— Citește materialul «A fi inventator», îi recomandă cineva. De la cercul pionieresc la medalia de aur a unei întreceri internaționale a inventatorilor — nu e interesant?

— Dar aici? pune băiatul degetul încă murdar de tuș pe o superbă fotografie colorată. «Pune» e un fel de a zice, pentru că înainte ca buricele degetului să atingă lacul fotografiei, aceasta e salvată cu promptitudine și, cu tot calmul posibil, redactorul artistic explică:

— O imagine dintr-o călătorie de-a lungul mai multor țări, o dată cu «Dunărea albastră».

În jurul musafirului s-au adunat diferiți șefi de rubrică.

— În numărul viitor apare primul capitol din noul roman-foileton «Revanșa» de Atanasie Toma. Un roman din lumea boxerilor. Tare, ce zici?

— Dar noul concurs Minitehnicus'69 nu începe în același număr?

— Ba da!

— Nu uita «Clubul logicienilor»! intervine o voce.

— «Microenciclopedia!» insistă cineva.

— Telexul «Cutezătorii»!

Vacarmul a atins apogeul. Nu se mai înțelege nimic. Și atunci...

— Aha, zice istețul ciufulit. Vreți să mă faceți să înțeleg că numărul 42 al revistei va merita să fie citit! De ce nu spuneți așa?

Și în timp ce o tăcere plină de înțeles se lasă asupra secretariatului, vizitatorul pleacă la fel de calm pe cît venise. Și nu fără să fi făcut celui ce se afla mai aproape, cu degetul său încă ud de tuș, două mustăți respectabile.

Suceava - Combinatul de hîrtie și celuloză văzut de la Cetate.

SALVATORE ADAMO

Profesorul întreabă pe un candidat:

— Cum se numea împăratul francez care s-a născut pe o insulă și a murit pe altă insulă?

Candidatul tace.

După o clipă profesorul: — Napoleon Bonaparte.

Candidatul pleacă, iar profesorul strigă după el:

— Unde te duci, n-am terminat examinarea.

— Am crezut că ați chemat pe altul.

TÎMPLĂRILE VOASTRE... DESENELE NOASTRE... ÎNTÎMPLĂRILE VOASTRE...

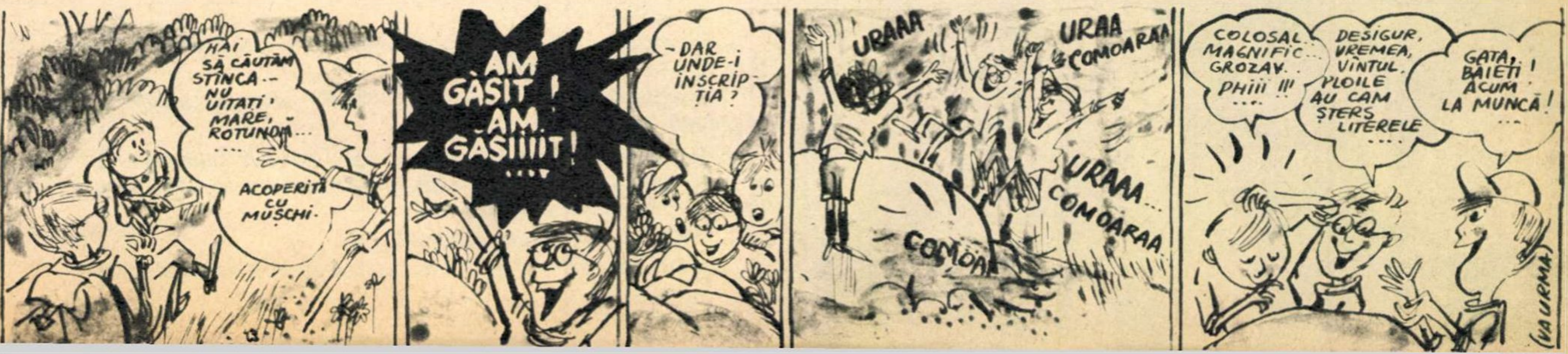
HAI SĂ CĂUTĂM STÎNCA - NU UITAȚI: MARE, ROTUNDĂ....
ACOPERITĂ CU MUȘCHI.
AM GĂSIT! AM GĂSIIIIT!...
- DAR UNDE-I INSCRIPȚIA?
URAAA
URAA COMOARAA
URAAA... COMOARAA
COMOA
COLOSAL... MAGNIFIC... GROZAV... PHIII!!!...
DESIGUR, VREMEA, VÎNTUL, PLOILE AU CAM ȘTERS LITERELE....
GATA, BĂIEȚI! ACUM LA MUNCĂ!...
(VA URMA)

Tattarescu

«EU ÎMI IUBESC PATRIA MAI MULT DECÎT ORICE ŞI TOATĂ SILINŢA CE O AM NU O VOI PENTRU GLORIA MEA, CI PENTRU PATRIE.»

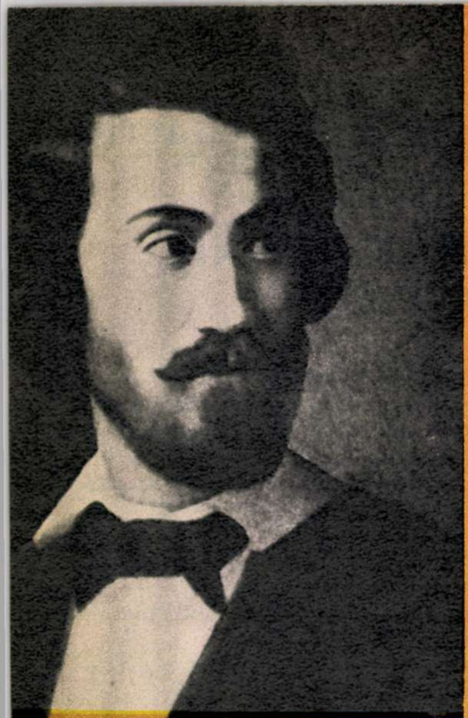
1

Dacă te afli cumva pe vechea uliţă bucureşteană Belvedere, astăzi Domniţa Anastasia, privirea îţi este atrasă de o casă în stilul hanurilor de acum 150 de ani. Curtea interioară cu ziduri vechi, pe unde se strecoară sfioasă lumina, intrarea prin gangul cu arcadă, scara de lemn, ferestrele înguste, totul te cheamă să intri şi să descoperi tainele acestei clădiri. Aici, unde a trăit şi a lucrat odinioară pictorul Gheorghe Tattarescu, se află un muzeu memorial.

Fiecare obiect, fiecare tablou, fiecare document expus grăieşte despre munca neobosită a pictorului, a cărui creaţie artistică a reflectat idealurile de libertate ale luptătorilor paşoptişti şi care a fost unul din militanţii neobosiţi pentru înflorirea culturii româneşti. El a fost printre aceia care au luptat pentru înfiinţarea Ateneului român la Bucureşti şi pentru crearea unei şcoli de belle arte, în vederea pregătirii pictorilor (şcoala a luat fiinţă în Bucureşti, în 1864, şi Tattarescu a fost acolo profesor timp de 30 de ani, alături de Th. Aman).

Să urcăm scara de lemn îngustă şi să pătrundem în încăperile muzeului. Înainte de a începe vizita, să ne oprim în faţa pereţilor casei pe care Tattarescu i-a pictat într-un colorit armonios, dovedind talentul său de decorator. Şi, tot pentru o clipă, să ne oprim în faţa unui desen al pictorului de pe vremea cînd era un băiat de 12 ani. La vîrsta aceea, el cunoştea o mulţime de taine din greaua meserie a «zugrăvirii». Născut la Focşani, în octombrie 1820, Gh. Tattarescu rămăsese de mic orfan şi fusese crescut în casa unchiului său după mamă, zugravul Nicolae Teodorescu. Acolo, ajutînd la prepararea culorilor, a dobîndit el primele noţiuni de pictură. La 14 ani, îl însoţeşte pe unchiul său la Bucureşti, secondîndu-l la pictarea Mitropoliei. Oraşul cu străzile înguste şi întortocheate, cu forfota sa şi coloritul costumelor de epocă au asupra tînărului o puternică influenţă, lăsîndu-i amintiri pe care nu le va uita niciodată.

Mai tîrziu, zugrăvind unele biserici şi mici icoane, tînărul Tattarescu va agonisi ceva bani, cu care va pleca în Italia, la studii.

Să ne oprim în faţa unui tablou intitulat «Renaşterea României» (1849), care constituie un apel vădit către cei care au participat la mişcarea de la 1848 de a continua lupta pentru libertatea ţării. Legat printr-o puternică prietenie de Nicolae Bălcescu, pictorul Gheorghe Tattarescu s-a alăturat cu înflăcărare mişcării revoluţionare. În compoziţia «Renaşterea României» el a fixat pe pînză idealurile patriotice ale generaţiei sale, tabloul fiind socotit unul din cele mai însemnate realizări cu temă revoluţionară din arta noastră plastică.

În muzeul memorial se mai găsesc o serie de portrete ale luptătorilor generaţiei paşoptiste ca: Nicolae Bălcescu, generalul Magheru, Al. Orăscu. De asemenea, portrete de familie, socotite importante monumente ale portretisticii noastre. Alte documente ne vorbesc despre Tattarescu ca promotor al culturii româneşti. În această casă, fiecare exponat îţi vorbeşte despre viaţa unui pictor român, al cărui ţel a fost slujirea credincioasă a patriei.

3

4
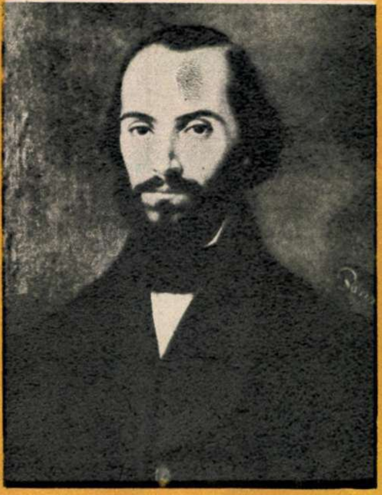

5
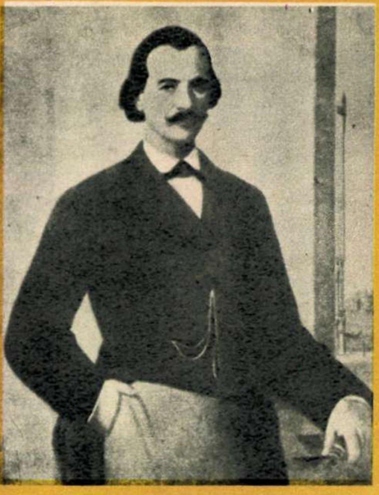

2
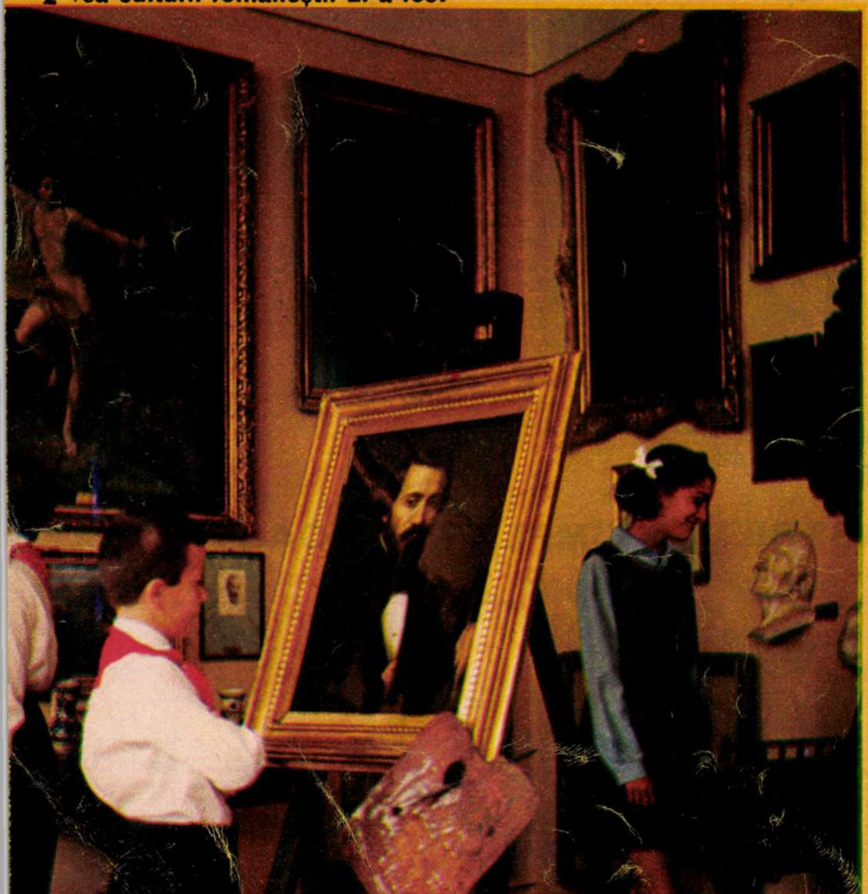

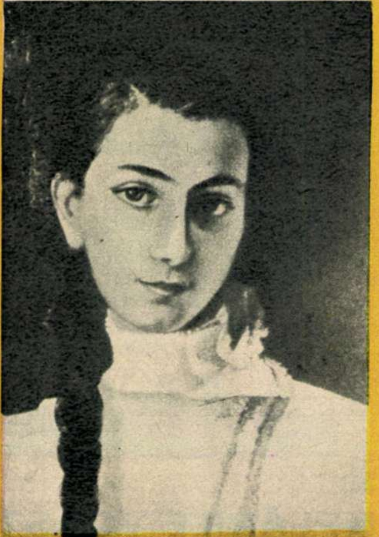
6

1. *Autoportret.*

2. *În muzeu poate fi văzută încăperea care a fost atelierul pictorului, cu şevaletul şi obiectele folosite de artist.*

3. *În această fotografie, datînd din 1890, îl regăsim pe Tattarescu în atelier, împreună cu fiica sa.*

4. *Portretul lui Nicolae Bălcescu. Aşa l-a văzut Tattarescu la Paris, în 1851, cu puţin timp înaintea morţii. Ochii îi sînt arşi de febră, dar un zîmbet liniştit îi luminează buzele subţiri.*

5. *Portretul generalului Magheru.*

6. *Lucia, fiica pictorului. Ultimul portret realizat de artist (1888).*

Al patru-lea

SCHIŢĂ DE
OVIDIU ZOTTA

DESEN
DE
GHEORGHE
MARINESCU

Coropcuţă privi încîntat corturile portocalii, albastre, roşii, verzi care se răsfăţau pe pajişte. «N-o să prea ai de ales — îi spusese directorul taberei — ai întîrziat cu două zile». Apoi îi indicase unde se găsea unul din corturile în care mai era un loc liber. Coropcuţă numără şirurile, încercînd să se orienteze şi porni de-a lungul lor fîstîcit şi cam năuc, aşa cum se întîmplă oricui cînd ajunge undeva mai tîrziu decît ar fi trebuit. Era un băiat voinic, ciolănos, purtînd un costum de stofă aspră, cenuşie şi o valijoară de placaj. Deodată, fluieră uimit. Nu se aşteptase ca el, ultimul venit, să aibă parte de plăcerea asta. Era, într-adevăr, un cort neobişnuit. Pe pînza aurie se răsfăţau, pictate cu risipă de culori, corăbii ca pe vremea lui Columb şi nave cosmice, automobile de curse şi elicoptere. La intrare, sculptată într-un trunchi, străjuia o căpetenie de piei roşii, cu toate podoabele de rigoare. Înăuntru cineva cînta la acordeon.

— E voie? întrebă Coropcuţă, emoţionat.

Acordeonul amuţi.

— Pofteşte.

Coropcuţă intră după ce mai întîi îşi frecase îndelung tălpile tenişilor pe ştergătorul de papură.

— O! exclamă el, încîntat.

Pereţii erau literalmente tapetaţi cu fotografii: Brigitte Bardot, Pele, Margareta Pîslaru, marinari şi piloţi şi boxeri — toate în culori. Trei băieţi şedeau, mai precis trîndăveau, fiecare pe patul lui.

— Bună ziua. Mă numesc Coropcuţă, spuse el, punîndu-şi valiza pe al patrulea pat.

Nimeni nu schiţă nici o mişcare. Coropcuţă continuă, stînjenit:

— E foarte frumos aici. Voi aţi făcut statuia indianului?

— Nu, mormăi unul dintre băieţi, pe care îl chema Toni. A crescut în urma unei ploi recente.

Coropcuţă nu luă în seamă ironia:

— Totul e admirabil. Rămîn la voi.

Cei trei schimbară priviri alarmate.

— N-ai gusturi rele, mîrîi Toni. Aş putea spune chiar că eşti un rafinat!

— A, nu. Doar întîrziat! zise Coropcuţă. Am întîrziat cu două zile. S-a întîmplat ceva... În fine, o să vă povestesc altădată.

— Şi cum de-ai nimerit aici?

— Cortul vostru e cel mai trăsnit, şi pe urmă mi s-a spus că mai aveţi un loc liber.

— Mai sînt şi alte corturi cu un loc liber, spuse Toni, şi începu să cînte la acordeon.

Deodată, strînse burduful apăsînd pe toţi başii:

— Ascultă, Coropcuţă. Ăsta nu-i un cort obişnuit. O să-ţi punem trei întrebări. Dacă răspunzi la toate, rămîi. Dacă nu, pa! De acord?

— Dacă trebuie...

— Bun, zise Toni. Prima întrebare: care este numele adevărat al cîntăreţei... Hai să vedem... Dalida?

— Păi l-ai spus chiar tu! zise Coropcuţă, mirat.

— M-am lămurit. În realitate o cheamă... ia zi, Siminică!

Gras, roşcovan şi peltic, numitul Siminică spuse cu gravitate:

— Pe malea cîntăleasă Dalida o cheamă în lealitate Yolanda Gilloty! Pa-la-la-lim, oho-la-la! fredonă el entuziast ceva despre care un binevoitor ar fi putut presupune că aduce de departe cu o melodie.

— Ai auzit? îl repezi Toni pe Coropcuţă. Siminică, să ştii, e specialistul nostru în muzică uşoară. Ei, urmează a doua întrebare. Ce culoare avea rochia în care a venit soţia lui Pele la meciul Sao Paolo—Santos?

— E îngrozitor! oftă Coropcuţă. Culoarea... rochiei? Mă dau bătut!

— Ia zi, Mişule. Tu eşti specialistul nostru sportiv!

— O rochie de mătase frez, şi pantofi albi din piele de căprioară! răspunse dintr-o răsuflare numitul Mişu.

— Suficient, dragul meu! îl lăudă Toni. Şi-acum, ultima întrebare: ce a spus automobilistul australian John Brabham cînd a prezentat ultimul său model de maşină de curse?

— Nu... nu ştiu! gemu Coropcuţă. Sînteţi cumpliţi!

— A spus aşa — continuă Toni, nemilos: *Well. Cred că o să meargă.*

— Toni e specialistul nostru în tehnică, preciză Siminică.

«Specialistul în tehnică» îşi plimbă distrat degetele pe clapele acordeonului. Într-un tîrziu, oftă:

— Coropcuţă, cred că sîntem lămuriţi...

— Da, zise Coropcuţă, învins. N-am răspuns la nici o întrebare, sînt un ignorant. De altfel, acum îmi amintesc că afară, la intrare, e o tăbliţă pe care scrie «Cortul băieţilor talentaţi».

— Ce să-i faci, zise Toni, cu modestie.

Coropcuţă îşi luă trist valiza de pe pat şi se îndreptă spre ieşire.

— Păcat. Îmi plăcea la voi.

— Ei, cui nu-i place? încuviinţă înţelegător Toni. Felul în care ne-am aranjat aici, şi în general personalităţile noastre au stîrnit oarecare vîlvă! Acum, de pildă, în tabără sînt nişte redactori de la televiziune. Aşteptăm din clipă în clipă să vină, să ne filmeze, să ne înregistreze, să ne intervieveze!

— Înţeleg, n-are rost să vă mai stingheresc, mîrîi Coropcuţă, şi ieşi cît putu de repede.

— Ha-ha! izbucni Siminică. La fiecale întlebale cled că a slăbit cu cîte un kiloglam!

— Sst! porunci Toni. Mi se pare că aud ceva... exact, vin redactorii! Hai, repede, aranjaţi-vă! Mişule, dă-i cu extensorul! Siminică, treci la acordeon! Eu o să mă uit prin revistele astea!

De afară se auzeau paşi şi voci care se apropiau. În curînd, cortul se umplu de lume. Directorul taberei vorbea, ziariştii notau, operatorii îşi potriveau obiectivele. Cei trei băieţi se recomandară, străduindu-se să-şi impună o ţinută cît mai demnă.

— O clipă, spuse unul din ziarişti. Dar unde-i al patrulea?

— Sîntem numai trei! zise Toni.

— Cum aşa? Tovarăşe director, parcă ne-aţi spus că aici îl găsim pe băiatul acela deosebit, Coropcuţă Ion! exclamară ziariştii.

— Într-adevăr, zise directorul, mirat. Eu l-am trimis, ştiam că aici e un loc liber. Probabil că s-a instalat în altă parte. Voi nu l-aţi văzut, băieţi?

— Ba... da... îngăimă Toni. Parcă. Dar nu începeţi să ne filmaţi?

— Mai tîrziu, mai tîrziu! spuseră redactorii. Întîi să-l găsim pe Coropcuţă!

Rămaşi singuri, cei trei se priviră buimăciţi.

— S-a zis cu televiziunea, oftă Siminică. Păcat. Nu tlebuia să-l scăpăm din mînă pe Colopcuţă. Dacă era aici, ne filmau şi pe noi.

Oftară, ferindu-şi unul de altul privirile.

— E revoltător! şopti Toni, într-un tîrziu. De ce or fi alergînd toţi după el? Aţi văzut prea bine că nu se pricepe la nimic, aţi văzut lucrul *ăsta* la fel de bine ca mine, nu?

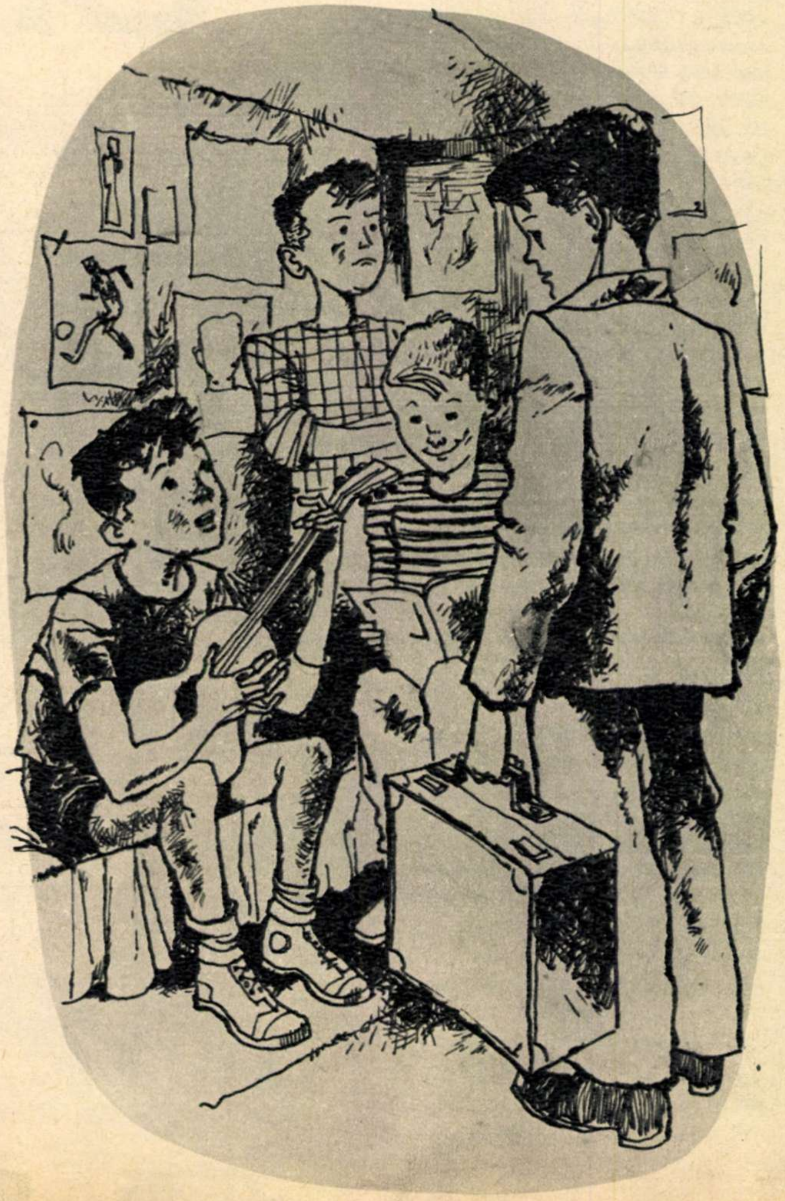

SIGHIS

- **Un ceas care bate de trei secole**
- **Scara cu 175 de trepte**
- **Cele nouă turnuri**

În a sa carte apărută în 1564, deci acum mai bine de patru secole, sub titlul «Descrierea Transilvaniei», italianul Giovanandrea Gromo, comandantul gărzii principelui Zapolia, referindu-se la orașul Sighișoara, nota că acesta e «așezat pe cîmpul de la poala unui deal, în vîrful căruia se află o cetățuie». «Această cetățuie — continua Gromo — e mai degrabă grațioasă decît fortificată. Aici este adăpostită o școală cu dascăli vrednici pentru fiecare facultate și știință... Dealul cetății e izolat și atît de îndepărtat de celelalte dealuri care-l înconjoară, încît instalarea și atacul unei baterii (de artilerie n.n.) ar fi dificile... Orașul este destul de protejat împotriva unui atac neașteptat...»

Zidită în anul 1191, pe locurile unde se afla o cetate dacică și unde mai tîrziu romanii au ridicat un castru de apărare, extinsă și întărită cu puternice turnuri în secolele al XIV-lea și al XV-lea prin grija meșteșugarilor organizați în bresle, martoră de-a lungul veacurilor a numeroase războaie și evenimente însemnate din istoria Transilvaniei, cetatea Sighișoarei domină și azi, nealterată de scurgerea vremii, dealul înalt de 425 m din mijlocul orașului, trezind și în zilele noastre, ca și pe timpul lui Giovanandrea Gromo, admirația oricărui vizitator. Proiectată în bătaia razelor de soare, cetatea, cu străzile ei înguste și case micuțe vopsite în diverse culori, cu cele 9 turnuri ce-o străjuie spre vechile porți de acces, pare un minunat decor, realizat de o mînă măiastră pentru desfășurarea unui basm feeric. De fapt, fiecare construcție din interiorul acestei cetăți constituie un punct de atracție. Ce să admiri mai întîi?

Turnul cu Ceas (foto 1), înalt de 64 metri, construit în secolul al XIV-lea pentru a servi drept sediu al sfatului comunal, este, desigur, cel mai reprezentativ monument din Sighișoara. Ceasul instalat aci funcționează printr-un mecanism original, construit în 1648. Cînd douăsprezece lovituri de gong anunță miezul nopții și începutul unei zile calendaristice, acoperișul turnului se luminează și la mica fereastră de lîngă ceas își face apariția una din cele șapte statuiete care simbolizează zilele săptămînii. Aici, în interiorul Turnului cu Ceas, sute de exponate, alcătuind un bogat muzeu istoric, reconstituie trecutul de glorie al cetății și al locuitorilor ei. Pe lîngă numeroasele documente, machete și obiecte diverse, trezește curiozitatea colțul în care e amenajată o farmacie medievală, cuprinzînd printre altele un tratat de chirurgie din 1794 și o cutie de medicamente a unui vestit farmacist, datînd din 1636.

Mica piață din apropierea Turnului cu Ceas, de formă aproape pătrată, unde era vechiul centru comercial și social-obștesc al cetății, sugerează la prima vedere imaginea unui ansamblu arhitectonic miniatural, creat de fantezia unui pasionat mînuitor al jocului de cuburi. În colțul unei case cu etaj și ferestre înguste din această piață, este fixat un cap de cerb, de unde și numele de Casa cu cerb. Mai departe de piață, o scară acoperită, numărînd 175 de trepte de lemn, îl urcă pe călător pe culmea dealului, unde se află clădirea vechii Școli din Deal, datînd din 1608, iar în apropiere, Biserica din Deal. Ridicată în stil gotic, la 1345, decorată în exterior cu statuiete din piatră, păstrează în interior o serie de plăci de morminte, artistic sculptate, steaguri de bresle și alte obiecte valoroase.

Turnul Frînghierilor, Turnul Măcelarilor, Turnul Cojocarilor, Turnul Croitorilor, unul din cele mai frumoase turnuri ale cetății, care, cu cele două porți ale sale asigură cea de a doua intrare carosabilă în cetate, Turnul Cizmarilor (foto 2), Turnul Tăbăcarilor, Turnul Fierarilor și în sfîrșit, Turnul Cositorarilor (foto 3), înalt de 25 m, construit pe un plan dreptunghiular, cu etajele pentagonale și acoperișul hexagonal, oglindind modificările cerute de continua dezvoltare a tehnicii militare, aduc și ele mărturia vremurilor de altădată, cînd populația ora-

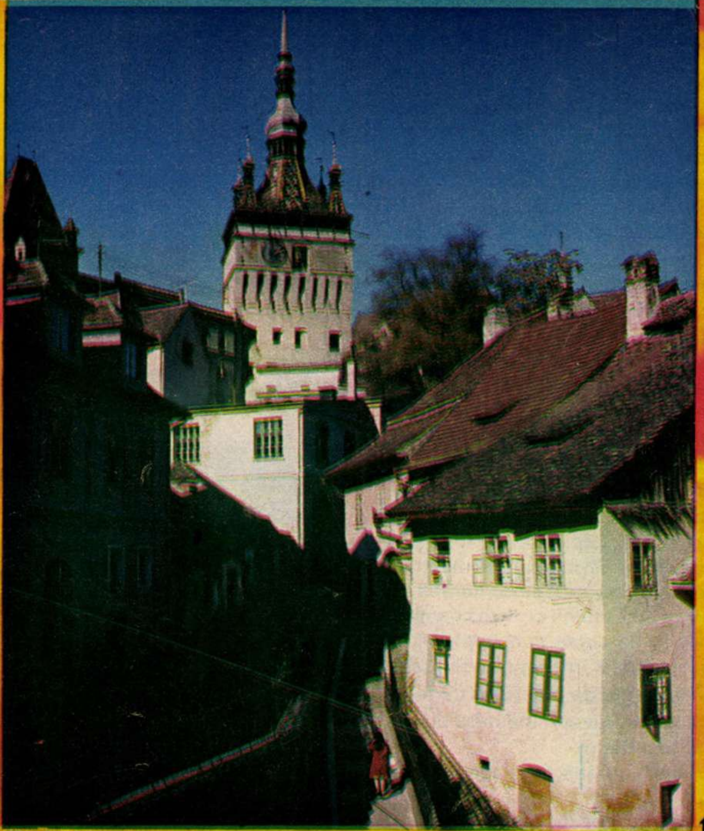

1

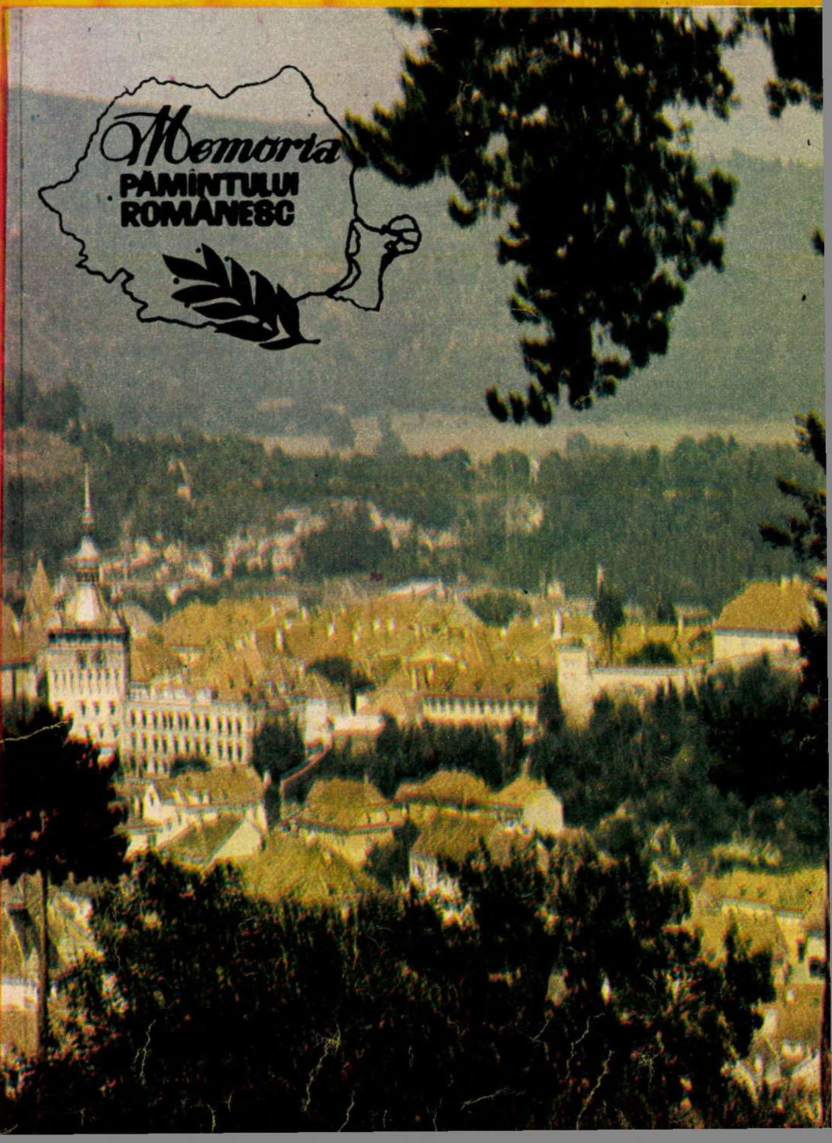

Memoria PĂMÎNTULUI ROMÂNESC

2

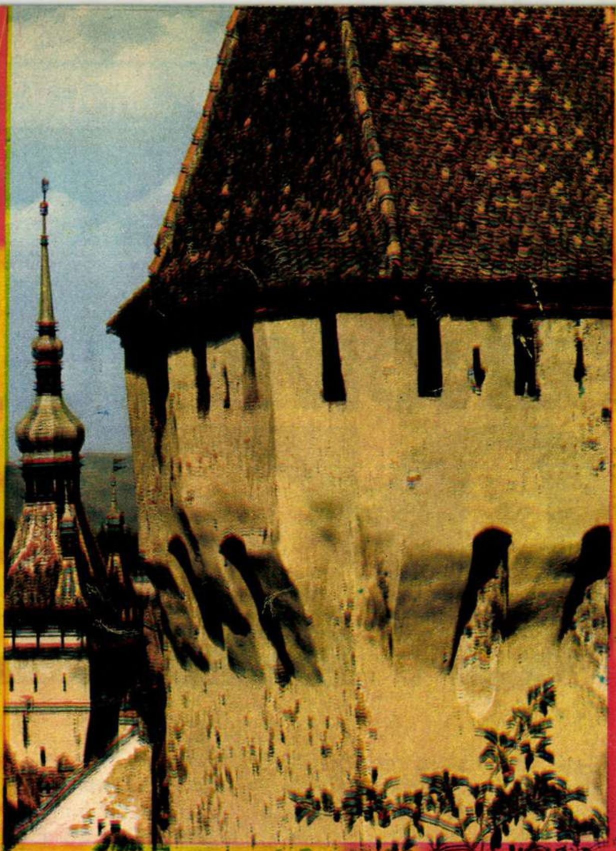

3

ŞOARA

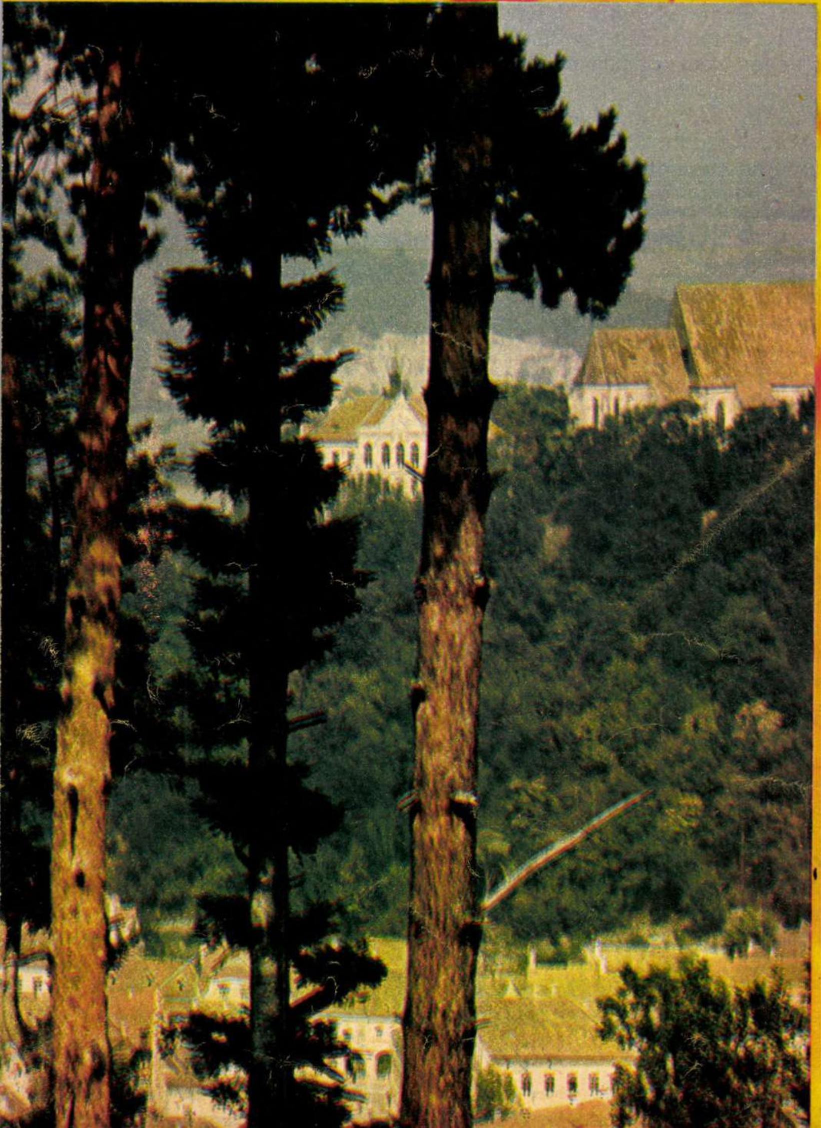

şului era adesea obligată să facă faţă unor grele încercări.

Şi dacă cele mai multe din aceste bijuterii arhitectonice, mai modeste sau mai impunătoare, evocă pagini minunate din istoria Sighişoarei, cîteva atrag atenţia trecătorilor asupra unora din locatarii lor din trecut, figuri proeminente ale culturii noastre, care au trăit o parte a vieţii lor în oraşul de pe malurile Tîrnavei. Într-o casă de pe strada Cuza Vodă, de pildă, a locuit mulţi ani, în perioada dintre cele două războaie mondiale, scriitorul şi publicistul N.D. Cocea, viguros polemist, care a înfierat în multe articole politicianismul şi monarhia, militînd pentru idealurile de progres şi libertate ale poporului. Pe faţada unei clădiri de pe strada N. Bălcescu, o placă memorială aminteşte că acolo a locuit, în anul 1890, Ilarie Chendi, critic literar de prestigiu, răspînditor iscusit al dragostei de carte românească.

Oraş de binemeritată faimă în ce priveşte aspectul urbanistic specific (în plin centru dăinuie şi un multisecular pod acoperit peste apa Tîrnavei, construit din lemn), Sighişoara zilelor noastre îşi dezvăluie farmecul şi printr-o altă prezenţă pe altarul frumosului. La numai cîteva minute depărtare de pod, o unitate industrială modernă, cu hale şi laboratoare luminoase, trimite nu numai în ţară, dar şi peste hotare, mesajul creatorilor de frumos sighişoreni. Este vorba de Combinatul de faianţă şi sticlă, în ale cărui secţii de creaţie se concep multe din modelele de bibelouri şi diverse obiecte de uz casnic care ne împodobesc interiorul. Ca şi în toate noile fabrici şi uzine ridicate în anii construcţiei socialiste în ţara noastră, şi aici înaltul grad de automatizare asigură o producţie de serie, care atinge uneori cifre impresionante. De pildă, în 24 de ore, într-o singură secţie, se produc nu mai puţin de 50 000 obiecte de sticlă de diferite forme şi dimensiuni. Alături de comorile arhitectonice, frumosul e din plin prezent aici în sticlă şi faianţă...

Sighişoara, asemenea unui muzeu, se cere atent vizitată pentru a-i cunoaşte şi preţui comorile.

C. DARIE

PENTRU CEASURILE VOASTRE LIBERE

CĂRŢI:

Tunarul lui Avram Iancu, de Şerban Nedelcu. Un ciclu de povestiri cuprinzînd întîmplări şi fapte din trecutul de luptă a poporului nostru.

Teatru pentru pionieri este un volum care pune la îndemîna tuturor şcolarilor un material bogat pentru activitatea artistică.

Observatorii cerului, de Willy Ley, cunoscut scriitor american de informare ştiinţifică. O lectură captivantă atît prin interesantele date despre lumea astrelor din cele mai vechi timpuri pînă în zilele noastre, cît şi prin anecdotele şi referirile la viata unor mari astronomi.

FILME:

Ultimul voievod, producţie a studiourilor din Bulgaria. Construit pe baza unor fapte reale, filmul povesteşte despre lupta unui detaşament de partizani. Ascunşi în adîncul misterios şi de nepătruns al munţilor Rodopi, partizanii lovesc neîncetat în ocupanţii fascişti. Iar ultimul voievod este... Dar despre el veţi afla vizionînd filmul.

Emil Racoviţă. Un scurt-metraj dedicat activităţii acestui mare savant român a fost realizat de studioul «Alexandru Sahia».

Performanţele mişcării, de asemenea un scurt-metraj, produs de acelaşi studio, vă va interesa în primul rînd pentru că încearcă să dezvăluie tainele marilor performanţe sportive.

EXPOZIŢII:

Vizitaţi expoziţia **«Columna lui Traian».** 155 de scene desfăşurate pe 250 de metri cu peste 2 500 de figuri alcătuiesc mulajul exact al Columnei lui Traian de la Roma. Îl puteţi vedea în sala de expoziţii a Muzeului de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România, din şoseaua Kisselef nr. 3. Copiile, de cea mai bună calitate, au fost făcute anume pentru ţara noastră.

O selecţie de artă decorativă din secolul al XVIII-lea prezintă Muzeul de artă al Republicii Socialiste România. Pot fi admirate tapiserii, mătăsuri de Lyon, dantele, miniaturi pe fildeş şi porţelanuri de Sèvres, precum şi interesante piese de mobilier. O vizită la această expoziţie înseamnă o incursiune într-un veac în care artele despre care vorbim au cunoscut o puternică înflorire.

În exclusivitate pentru **Cutezătorii**
EUROPA PRESS — AGERPRES

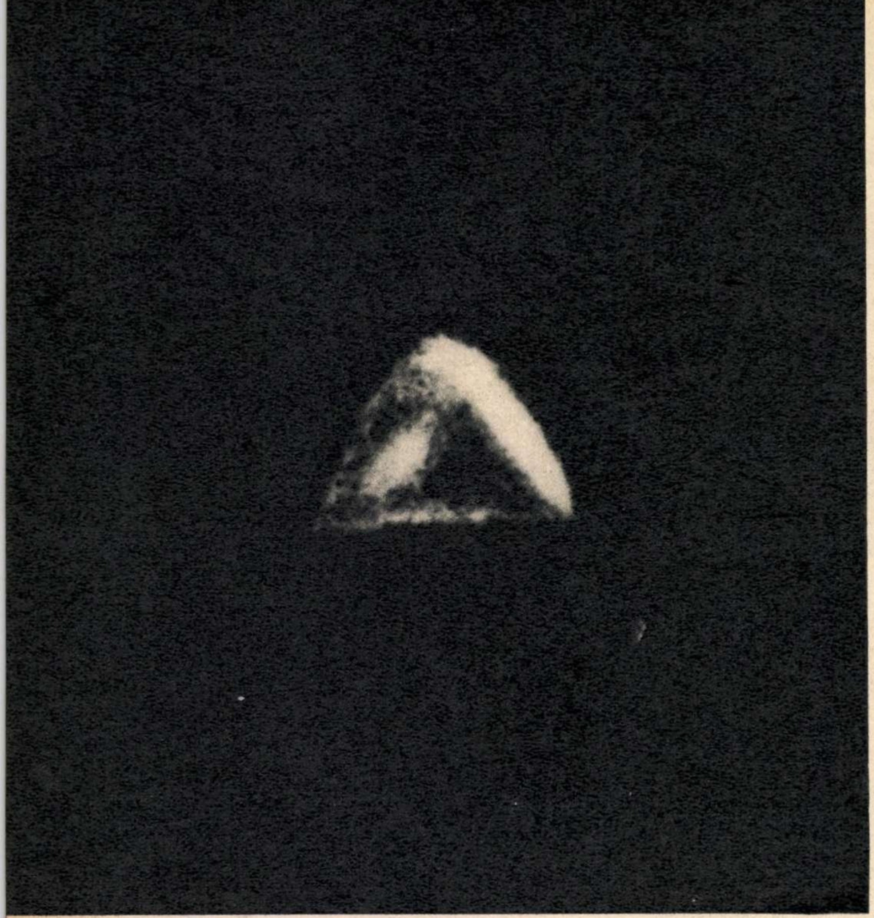

Madrid, 5 septembrie 1968, orele 19. Observatorul astronomic şi Centrul de meteorologie din capitala Spaniei, aeroportul Barajas şi radarele Centrului aerospaţial de la Torrejón de Ardez au observat evoluţia obiectului de mai sus, a cărui natură n-a putut fi stabilită.

ION HOBANA

ŞTIINŢA ŞI FENOMENUL OZN

Sînt convins că neîncrederea, indiferenţa sau chiar ostilitatea multor oameni de ştiinţă faţă de fenomenul O.Z.N. se datoresc, într-o oarecare măsură, inspiraţiei nefericite a lui Kenneth Arnold de a boteza «farfurii zburătoare» cele nouă discuri observate de el la 24 iunie 1947. De vină este şi presa, care, în goană după senzaţional, a publicat ştiri îndoielnice sau de-a dreptul fanteziste alături de altele prezentînd garanţii de seriozitate. Dar asta nu înseamnă că pe umerii savanţilor de pretutindeni n-ar apăsa răspunderea pentru modul în care au desconsiderat un fenomen de o asemenea posibilă importanţă.

Există, desigur, circumstanţe atenuante. Cînd un obiect staţionează în văzduh, fără nici un mijloc vizibil de sustentaţie, în vreme ce vîntul bate cu furie; cînd porneşte apoi brusc, atingînd în cîteva secunde o viteză neverosimilă (pînă la 50 000 km/oră, în atmosferă!) şi efectuînd viraje în unghi drept, sau alte manevre de neînchipuit pentru aparatele noastre de zbor; cînd, la apropierea lor, aparatele de radio, busolele, motoarele automobilelor încetează să mai funcţioneze — nu e de mirare că se recurge la formule ca «iluzie optică» sau «mistificare». Aceasta este însă o explicaţie, nu o justificare. Ştiinţa a avut totdeauna de-a face cu fenomene care depăşeau, la un moment dat, posibilităţile ei de interpretare. Iar progresul nu s-a născut din ignorarea acestor fenomene, ci din efortul de a le înţelege şi de a le utiliza spre binele omenirii.

Acest efort caracterizează şi atitudinea faţă de fenomenul O.Z.N. a unor savanţi de prestigiu, chiar dacă concluziile la care au ajuns sînt diferite. Pentru dr. Donald Menzel, profesor de astronomie la Universitatea Harvard, este vorba de fenomene naturale, greşit interpretate. Dr. Hermann Oberth, unul dintre primii cercetători în domeniul rachetelor şi al zborului cosmic, se ridica împotriva unei asemenea generalizări încă în 1954, declarînd: «Aceste obiecte sînt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente în cel mai înalt grad. Ele nu vin probabil din sistemul nostru solar, poate nici măcar din galaxia noastră». În ultimii ani, acest punct de vedere cîştigă tot mai mult teren. După ce a cercetat amănunţit dosarele întocmite de aviaţia americană, James McDonald, profesor de fizică atmosferică la Universitatea din Arizona, a afirmat că «ipoteza după care obiectele zburătoare neidentificate ar proveni de pe o altă planetă merită să fie studiată cît mai îndeaproape». Referindu-se la cîteva cazuri în care piloţi, ingineri, astronomi sovietici au urmărit evoluţiile unor O.Z.N.-uri, profesorul Vasili Kuprevici, preşedintele Academiei de ştiinţe a R.S.S. Bieloruse, ajungea la aceeaşi concluzie: «Ipoteza provenienţei de pe o altă planetă se cuvine a fi luată în modul cel mai serios în consideraţie». La Buenos Aires, o conferinţă organizată de Facultatea de medicină, la iniţiativa Asociaţiei argentiniene de psiho-sinteză şi a Universităţii particulare «John Kennedy», şi-a încheiat lucrările cu un raport în care se susţine că «fiinţele extraterestre au intenţii paşnice şi încearcă să comunice cu noi prin telepatie.»

Exemplele s-ar putea înmulţi. Esenţial este însă ca procesul încă lent de apropiere a oamenilor de ştiinţă de fenomenul O.Z.N. să se accelereze, pentru ca descifrarea misterului să nu mai întîrzie. Un pas hotărîtor ar fi acceptarea propunerilor venite din diferite colţuri ale lumii de a se organiza o reţea mondială de cercetare a fenomenului. În acest sens, ing. Nicolae Patraulea, membru corespondent al Academiei, scria recent: «Cred că se impune, în primul rînd, completarea observaţiilor prin organizarea unei cooperări internaţionale eficiente». Să nădăjduim că acest deziderat se va împlini cît mai curînd.

ÎN ATENŢIA CUTEZĂTORILOR

RUBRICA DE ŞTIINŢĂ INVITĂ PE TOŢI CITITORII SĂ-ŞI EXPRIME ÎN SCRIS PĂREREA ASUPRA ORIGINII ŞI CARACTERULUI O.Z.N. EI VOR LUA PARTE ASTFEL LA DISCUŢIA MONDIALĂ CE ARE LOC ÎN JURUL FARFURIILOR ZBURĂTOARE. ASTEPTĂM OPINII CÎT MAI DIVERSE, MAI ÎNDRAZNEŢE ŞI MAI BINE ARGUMENTATE, DAR ŞI PUNCTUL DE VEDERE UMORISTIC, EXPRIMAT ÎN SCRIS ORI ÎN DESEN, VA FI TOT ATÎT DE BINE PRIMIT.

DE ASEMENEA, OBSERVAŢIILE DE O.Z.N.-URI ŞI MAI ALES FOTOGRAFIILE FĂCUTE DE CITITORI LE AŞTEPTĂM CU MULT INTERES.

NOI OBSERVAȚII

Pentru pasionații farfuriilor zburătoare ultimele luni au fost bogate în evenimente.

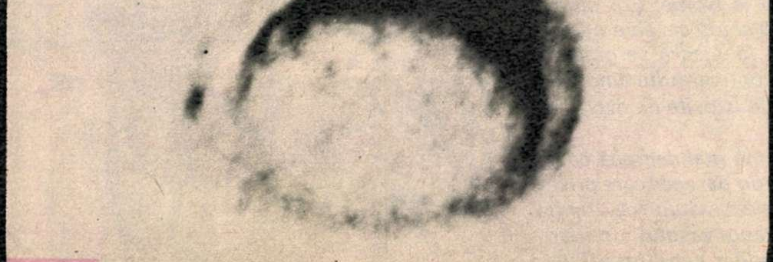

▲ *Cluj, 18 august 1968*

După valul argentinian, care a pus pe gînduri continentele, făcîndu-le să se întrebe ce preferințe secrete trădează frecvența deosebită a O.Z.N.-urilor pe teritoriul țării sud-americane, numeroase observații făcute în România ne permit să îmbogățim dosarul fenomenului de care ne ocupăm.

O zi importantă pare a fi fost 19 septembrie 1968, dată la care deasupra mai multor orașe din țara noastră au fost înregistrate obiecte zburătoare neidentificate. Lista localităților este impresionantă: Cluj, Brașov, Făgăraș, Sighișoara, Medias, Blaj, Dumbrăveni, Bazna, Ocna Mureșului etc. De astă dată observațiile au fost făcute de foarte multe persoane.

Atrage atenția în mod deosebit forma unora dintre aceste obiecte. Mai mulți observatori din Cluj susțin că O.Z.N.-ul urmărit de ei avea o formă triunghiulară, adică identică cu cele observate la 7 aprilie 1967 în Bulgaria, la Stara Zagora, și la 5 septembrie 1968 deasupra Madridului. Coincidența este tulburătoare. Alte observații indică forme «clasice» ale O.Z.N. Pretutindeni însă au fost remarcate aceleași caracteristici ale modului lor propriu de a zbura și de a staționa, schimbările de direcție, luminozitate și culoare cu care ne-au obișnuit comunicatele de presă.

Frecvența sporită a manifestărilor O.Z.N. ne face să așteptăm cu o nerăbdare sporită dezlegarea misterului pe care-l reprezintă încă zborul obiectelor neidentificate.

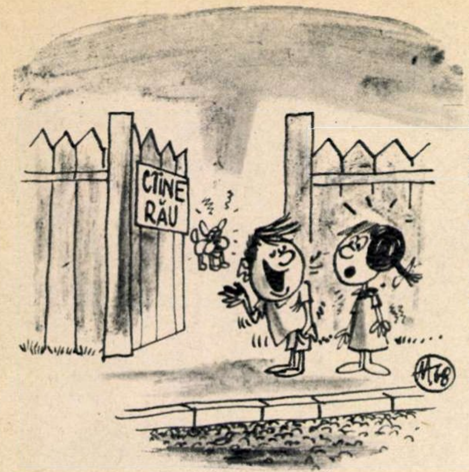

— După dumneavoastră..

Desen: Adrian ANDRONIC

Cutezătorii

întreabă.

Ce părere aveți despre nepoliticoși?

Caricaturiștii răspund.

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

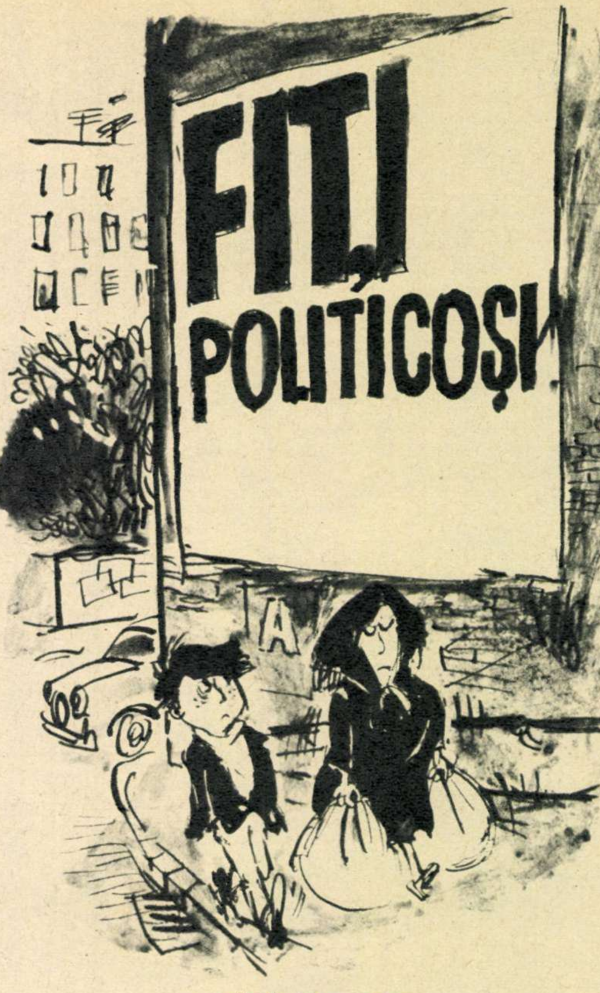

FĂRĂ CUVINTE

Desene: IOSIF TEODORESCU

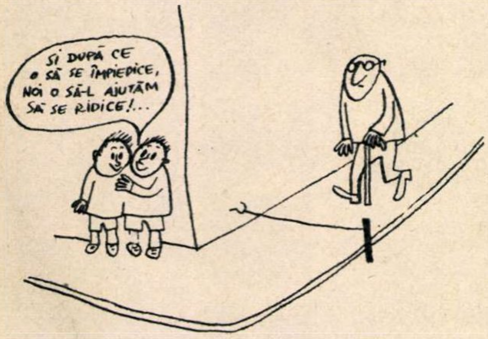
ȘI DUPĂ CE O SĂ SE ÎMPIEDICE, NOI O SĂ-L AJUTĂM SĂ SE RIDICE!...

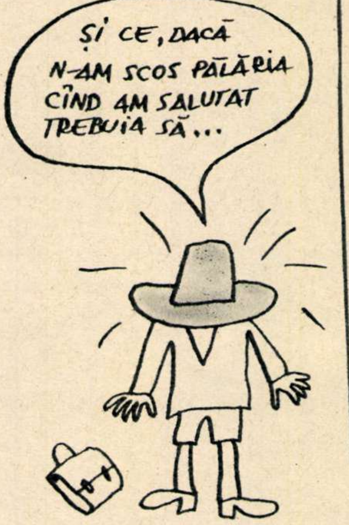
ȘI CE, DACĂ N-AM SCOS PĂLĂRIA CÎND AM SALUTAT TREBUIA SĂ...

UMOR • UMOR ○ UMOR ○ UMOR ○ UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR

ATANASIE TOMA

REVANȘA

ROMAN FOILETON

Povestea care urmează este o poveste adevărată. Ea s-a consumat cu aproape șase decenii în urmă, dar ecourile ei nu s-au stins. Recent, o sută de comentatori sportivi de primul rang, aparținînd presei de specialitate, au alcătuit lista celor mai vestiți campioni mondiali de box la categoria grea. Comisia alcătuită ad-hoc a strîns cîte 2 064 date personale pentru fiecare din cei 16 participanți la turneul campionilor absoluți calificați din anul 1882 pînă în zilele noastre. Cum a fost posibil lucrul acesta? Foarte simplu. Turneul s-a desfășurat în... creierul electronic al unei mașini cibernetice căreia i-au fost furnizate datele privind comportamentul și calitățile sportive ale boxerilor — dintre care cei mai mulți au încetat de mult de a mai fi printre noi. Doi dintre cei 16 participanți la acest turneu sportiv «electronic» vor face obiectul povestirii noastre: negrul Jack Johnson — supranumit «diamantul negru» și James J. Jeffries.

«Meciul celor 5 j», cum l-a numit presa sportivă a epocii, a depășit cu mult interesul pugilistic, devenind un eveniment cu un puternic răsunet social în America primului deceniu al acestui secol, agitînd o dată mai mult spiritele mereu încinse ale rasiștilor.

Povestea care urmează este, desigur, o romanțare a evenimentului, în care autorul și-a luat libertatea de a introduce personaje și întîmplări colaterale, toate însă în spiritul epocii și moravurilor anilor 1910. În ceea ce privește cele 15 runde ale «meciului secolului», autorul a căutat să fie cît mai aproape de «fază».

Acestea fiind spuse, să urcăm și noi pe steamerul «Prince de Galles» care se legăna greoi, întesat pînă la refuz cu pasagerii urcați la Nome. Era ultima cursă a anului de grație 1909 și toți cei care nu mai aveau pentru ce să rămînă în Alaska se grăbeau spre soarele care în restul continentului american le mai putea încălzi trupurile istovite de asprimea climei arctice.

— Anul ăsta iarna o să vină mai degrabă ca de obicei... își dădu cu părerea un pasager care privea cu oarecare nostalgie casele orașului ce treptat își ștergeau conturul. Căpitanul vasului, un irlandez înalt și osos, privea gînditor cerul boreal, devenit parcă mai înalt, urmărind cu tristețe norii albicioși, destrămați de vînturile potrivnice.

— Te mai întorci, Tex? îl întrebă căpitanul steamerului pe călător, care în loc de răspuns se mulțumi să surîdă.

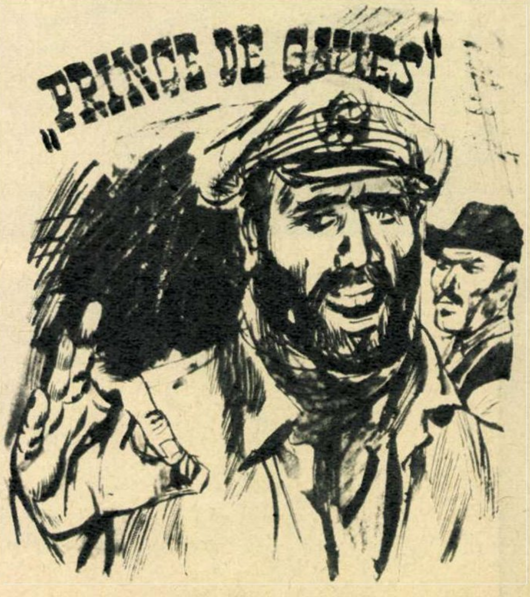

Vacanţele unui tînăr liniştit

POVESTIRE DE COSTACHE ANTON

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: DIM DUNĂREANU ŞI ANCA AJUNG PE ŞANTIERUL ARHEOLOGIC PREA TÎRZIU. COMOARA A FOST FURATĂ. HOŢII N-AU LĂSAT NICI O URMĂ. DIM ESTE ÎNSĂ CONVINS CĂ ÎNTRE FURT ŞI ACCIDENTUL PROVOCAT DE OMUL CU BARBĂ ROŞIE EXISTĂ O LEGĂTURĂ, AŞA CĂ TREBUIE SĂ AFLE MAI ÎNTÎI DE CE AU FOST ÎMPIEDICAŢI SĂ INTRE ÎN PEŞTERĂ...

DESENE V. BACIU

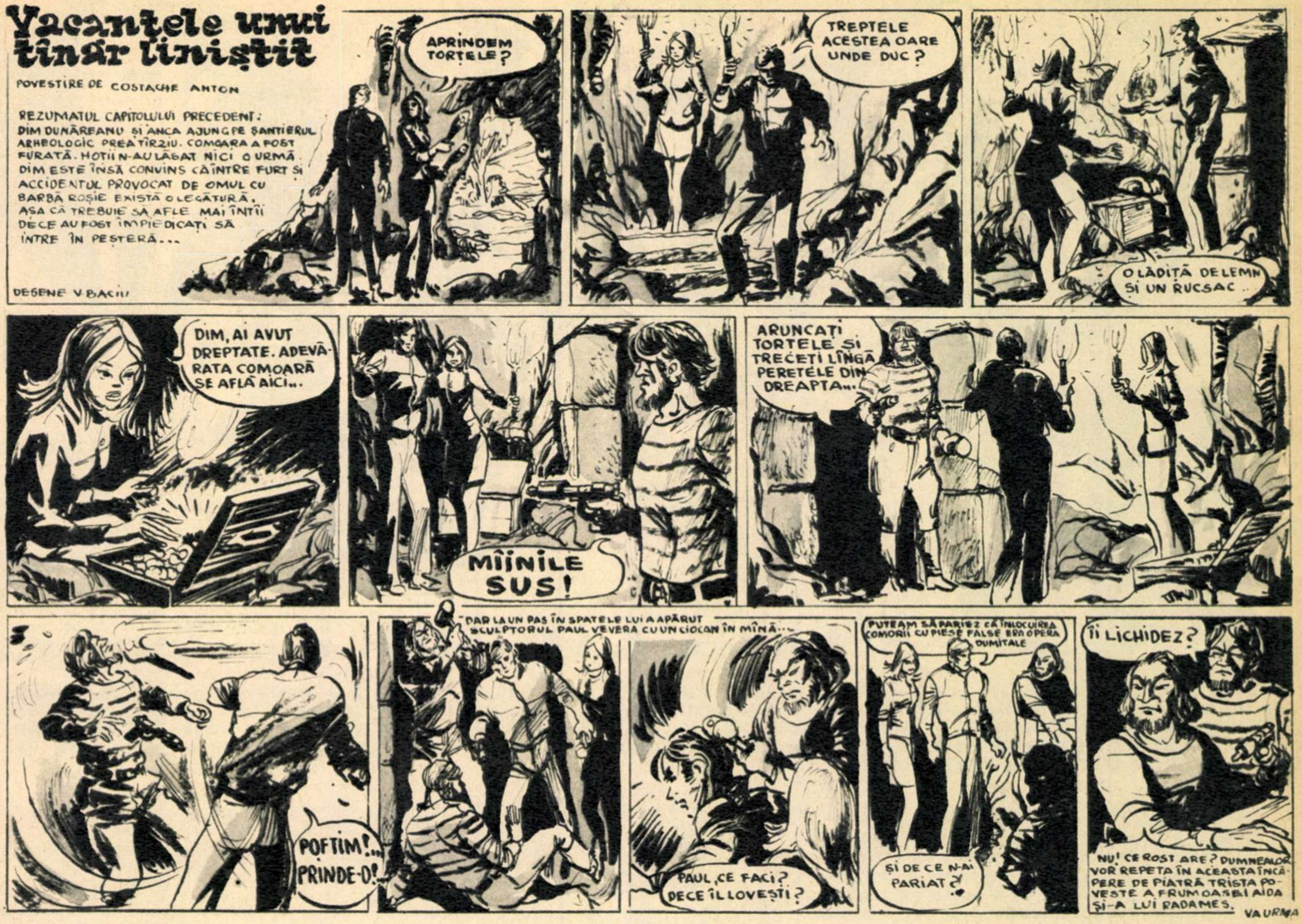
APRINDEM TORŢELE?
TREPTELE ACESTEA OARE UNDE DUC?
O LĂDIŢĂ DE LEMN ŞI UN RUCSAC...
DIM, AI AVUT DREPTATE. ADEVĂRATA COMOARĂ SE AFLĂ AICI...
MÎINILE SUS!
ARUNCAŢI TORŢELE ŞI TRECEŢI LÎNGĂ PERETELE DIN DREAPTA...
POFTIM!... PRINDE-O!...
DAR LA UN PAS ÎN SPATELE LUI A APĂRUT SCULPTORUL PAUL VEVERA CU UN CIOCAN ÎN MÎNĂ...
PAUL, CE FACI? DE CE ÎL LOVEŞTI?
PUTEAM SĂ PARIEZ CĂ ÎNLOCUIREA COMORII CU PIESE FALSE ERA OPERA DUMITALE
ŞI DE CE N-AI PARIAT?
ÎI LICHIDEZ?
NU! CE ROST ARE? DUMNEALOR VOR REPETA ÎN ACEASTĂ ÎNCĂPERE DE PIATRĂ TRISTA POVESTE A FRUMOASEI AIDA ŞI-A LUI RADAMES.
VA URMA

• Revanşa • 4

— Deci e adevărat ce se spune?

— Ce se spune?

Călătorul continua să păstreze aerul acela amuzant şi şiret.

— Că ţi-ai vîndut parcela...

— E adevărat, bătrîne...

— Şi e O.K., Tex?

— Este O.K., bătrîne...

Fără să-i mai dea vreo atenţie călătorului, căpitanul duse la gură pîlnia de tinichea, ţipînd răguşit comenzi pentru manevra de larg. Căpitan, şef de echipaj, marinari, pasageri, toţi doreau deopotrivă să se vadă cît mai degrabă acostînd pe ţărmurile ospitaliere ale continentului. Iarna se apropia de Alaska, cum s-ar spune, văzînd cu ochii... Sloiuri de gheaţă stinghere pornite din strîmtoarea Behring înconjurau puternicul steamer îndreptîndu-se către ţărmurile pustii ale fiordurilor adînci ale Alaskăi. Vîntul rece, polar, aducea aroma aspră a zăpezilor veşnice şi a lichenilor de pe banchize. Ceea ce mai lipsea deocamdată pentru a întregi decorul sever al iernii arctice era zăpada şi toţi simţeau că aceasta nu avea să mai întîrzie.

Pasagerii erau adunaţi pe covertă, privind fiecare altfel desenul vag al oraşului răsărit ca prin minune în primii ani ai febrei căutătorilor de aur, prin 1890—1891. Privirile celor mai mulţi erau străbătute de nelinişte şi tristeţe. Erau cei care după o luptă pe viaţă şi pe moarte cu clima aspră şi mora-

• Revanşa • 5

vurile dure ale locuitorilor peninsulei părăseau înfrînţi meleagurile reci ale acestui nou, dar tot atît de înşelător Eldorado. Aveau ochii obosiţi, gesturile le erau nervoase, simţeai că deasupra capetelor lor pluteşte obsesia nesiguranţei. Erau

• Revanşa • 6

însă pe puntea de lîngă timonă, în cabinele luxoase şi cîţiva norocoşi care părăseau Alaska cu buzunarele pline. Printre aceştia se afla şi călătorul de mai înainte. Urmăreau cu mulţumire panorama topită în ceaţă a peninsulei, glumeau între ei şi îi priveau cu un aer protector pe ceilalţi, mai puţin norocoşi, îngrămădiţi de-a valma în cală, în vecinătatea zgomotoaselor motoare ce împroşcau abur fierbinte.

Marinarii erau obişnuiţi cu tristeţea acestor ultime curse ale anului, care duceau de la Nome la Seattle, ocolind ţărmurile reci ale Canadei, pe toţi aceşti desperados care, o dată reîntorşi pe continent, aveau să reia cu tot mai puţine şanse lupta pentru existenţă şi îmbogăţire.

Din toată această lume pestriţă pe noi ne interesează un singur om: călătorul pe care căpitanul steamerului l-a numit Tex. Era cu puţin trecut de 40 de ani, nu prea înalt, dar vînjos. Pielea măslinie îi trăda originea din statele însorite ale sudului. Născut în Nevada, la Reno, Tex Richard era ceea ce se numeşte un om norocos. Venit aproape copil la Nome, o dată cu primii căutători de aur, reuşise în 22 de ani de viaţă agitată să-şi strîngă o mică avere. Rezemat de balustrada metalică a punţii, Tex privea cu satisfacţie cum ţărmurile nordice rămîn undeva în urmă, laolaltă cu amintirile.

(Va urma)

Pagină realizată de OCTAVIAN VINTILĂ
maestru al sportului

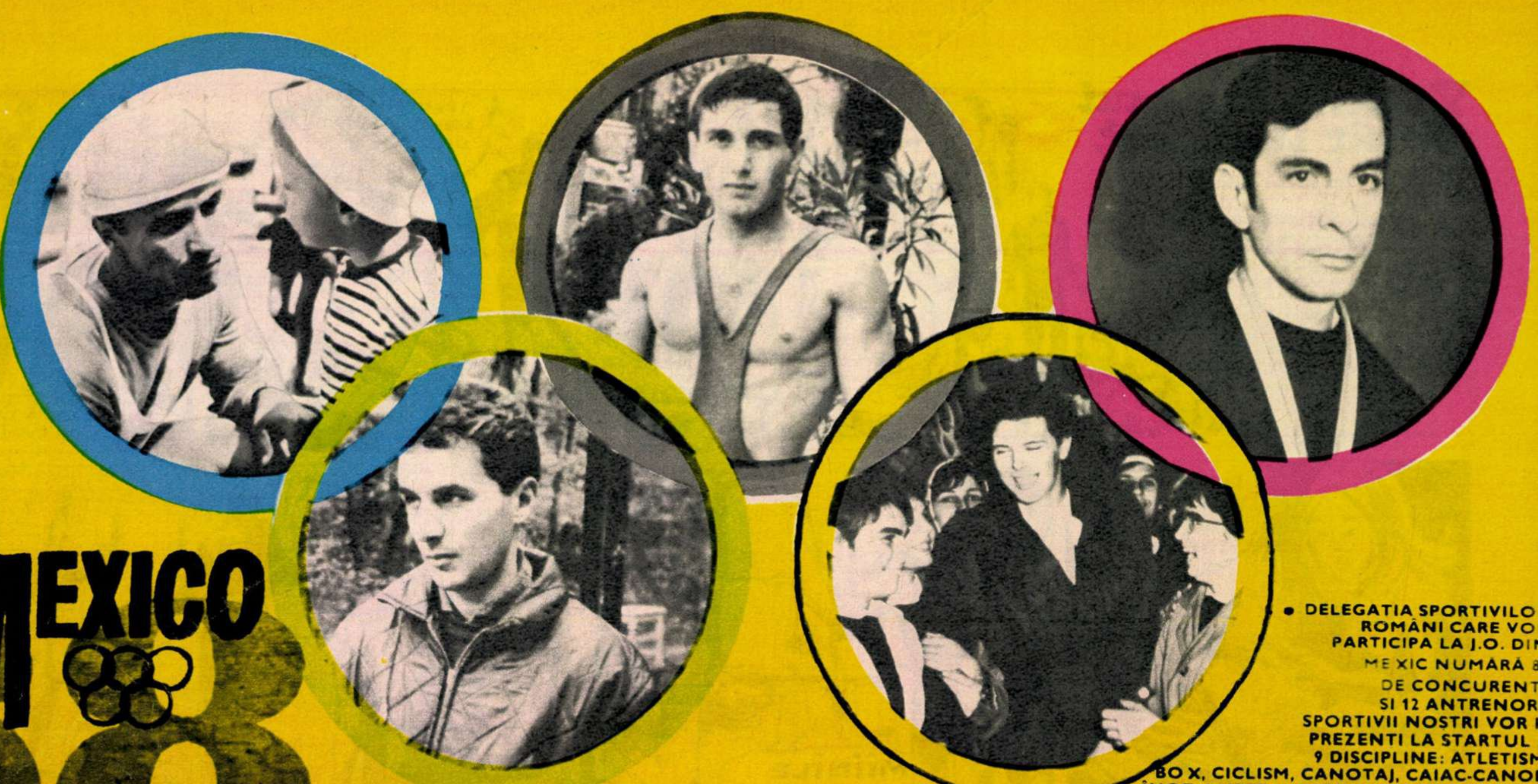

MEXICO 68

• DELEGATIA SPORTIVILO
ROMÂNI CARE VO
PARTICIPA LA J.O. DI
MEXIC NUMARĂ
DE CONCURENT
SI 12 ANTRENOR
SPORTIVII NOSTRI VOR
PREZENTI LA STARTUL
9 DISCIPLINE: ATLETISM
BOX, CICLISM, CANOTAJ, CAIAC-CANO
ÎNOT, LUPTE (LIBERE SI GRECO-ROMANE
SCRIMĂ SI TI
CEL MA
NUMEROS LOT E CEL DE CAIAC-CANO
(16), CELE MAI RESTRÎNSE — ÎNO
SI CICLISM (CÎTE UN SPORTIV

SPERANȚE OLIMPICE

CELE CINCI INELE OLIMPICE CARE DOMINĂ ACEASTĂ PAGINĂ ÎNCADREAZĂ CINCI PORTRETE DE SPORTIVI ROMÂNI, PE PIEPTUL CĂRORA STRĂLUCESC CINCI MEDALII DE AUR, MEDALII DE CAMPIONI EUROPENI ȘI MONDIALI. CU ACESTE CĂRȚI DE VIZITĂ EI SE VOR PREZENTA LA STARTUL ÎNTRECERILOR OLIMPICE DIN MEXIC. DORINȚA LOR ȘI, DESIGUR, A VOASTRĂ, A CITITORILOR ACESTEI REVISTE, ESTE CA ATUNCI CÎND REPREZENTANȚII ROMÂNIEI SE VOR REÎNTOARCE ÎN PATRIE SĂ VEDEM STRĂLUCIND PE PIEPTUL LOR ALTE MEDALII DE AUR, DE DATA ACEASTA OLIMPICE.

AUREL VERNESCU

Anchetele din ultimii ani, care stabilesc «cel mai bun sportiv al anului», l-au situat printre primii, și de multe ori chiar primul. Unii l-au numit «padela de aur», alții «caiacul amiral». Interogate, 200 de persoane l-au preferat înaintea tuturor sportivilor.

Etalon al perseverenței, conștiinciozității și dîrzeniei, Bebe, cum îi spun prietenii, a colecționat numeroase medalii de aur, cîștigate pe apa multor lacuri din lume. În 1965, 2 medalii de aur ale campionatelor mondiale străluceau pe padela sa. Cu cîtva timp în urmă, caiacul său nu a mai trecut primul linia de sosire. Dar cum un campion nu este o «mașină de victorii», trebuie să înțelegem aceste momente din viața unui sportiv. Cunoscîndu-l pe marele campion, cunoscîndu-i ambiția, dăruirea în antrenamente, dorința de a transforma aurul medaliilor de pînă acum într-o medalie olimpică, sperăm ca padela «caiacului amiral» să poarte spre victorie pe credinciosul și valorosul său stăpîn.

ION BACIU

«Hercule al Carpaților», cum l-au denumit adversarii. Pe saltelele de concurs olimpice, luptătorul român va avea de apărat medalia de aur cucerită la campionatele mondiale de la București cu un an în urmă. Amatorii de lupte greco-romane au încredere în el, mai ales că este obișnuit cu «altitudinea» viitoarelor întreceri, fiindcă acum un an, pe aceleași saltele pe care va concura acum, a cucerit medalia de aur în întrecerile săptămînii preolimpice.

IONEL DRÎMBĂ

Nume pronunțat din ce în ce mai des de către iubitorii de scrimă. Cînd a participat pentru prima dată la J.O. — era în 1960, la Roma — a obținut rezultate modeste. După alți patru ani de muncă perseverentă, de iluzii și deziluzii, de luptă cu sine pentru a se autodepăși, iată-l pe planșele de concurs din sala Waseda din Tokio, la cea de a XVIII-a ediție a J.O. Evoluția sa strînge în jurul planșei mulți specialiști ai mînuirii floretei. Dar duritatea întrecerilor și valoarea adversarilor nu-i permit calificarea în finală. Au mai trecut încă patru ani și sîntem în pragul unei noi ediții a J.O. Drîmbă, și alături de el Mureșanu, Hankler, Falb, Tiu sînt gata de a încrucișa floretele pe planșele din Mexic. Prezența pe podiumul canadian, unde în urmă cu un an au cîștigat titlul de cei mai buni floretiști din lume, îi recomandă pe el și pe coechipierii săi, ca protagoniști ai J.O.

VIRGIL ATANASIU

În poligonul Tunari, prin anul 1954, putea fi văzut la fiecare concurs un puștan cu părul ondulat. Un antrenor dibaci i-a pus un pistol în mînă. De atunci nu s-a mai despărțit de arma sa, găurind de zeci de mii de ori bucățica de carton cu cercuri albe și negre. După 12 ani «puștanul» a cucerit la Wiesbaden titlul de cel mai bun ochitor din lume la pistol viteză. Era în anul 1966. Dar cucerirea titlului mondial a coincis cu un nou record mondial (596 p.), care nu a fost întrecut nici astăzi.

MIHAELA PENEȘ

Tokio 1964. Surprizele se țineau lanț. Spectatorii îi aclamau pe noii idoli. Un asemenea moment le-a fost prilejuit spectatorilor japonezi care au fost prezenți la finala olimpică de suliță femei de către Mihaela Peneș. Cînd sulița Mihaelei, după ce planase deasupra gazonului verde al Stadionului național din Tokio, s-a oprit undeva, peste banda albă care arată distanța de 60 m de la punctul de aruncare, întregul stadion a început să vuiască, să aplaude, să strige: «România!». Mihaela cîștigase titlul olimpic.

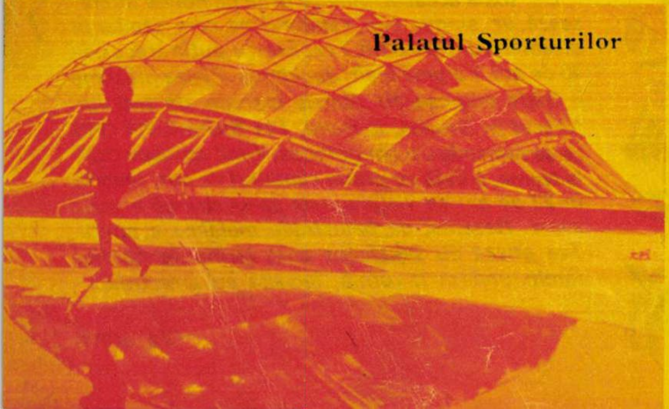

Palatul Sporturilor

CURIOZITĂȚI OLIMPICE

• Încă înainte de începerea întrecerilor olimpice din Mexic au și fost doborîte două recorduri: este vorba de numărul țărilor participante — 119 — și de numărul disciplinelor în care se vor întrece participanții — 172

• După 15 zile de întreceri, organizatorii J.O. vor înmîna participanților 1 067 medalii de aur, argint și bronz.

• Micii locuitori ai Mexicului așteaptă emoționați începerea întrecerilor olimpice. Pe de o parte, pentru că participanții la J.O. vor vizita printre altele și Muzeul național de antropologie, în care un pavilion găzduiește o serie de lucrări de artă ale celor mai mici artiști mexicani. Pe de altă parte, ei vor ajuta pe organizatori la dirijarea circulației în orașul supraaglomerat pe timpul întrecerilor. Grupați în echipe și îmbrăcați în uniforme speciale, ei vor fi prezenți în punctele cele mai dificile ale orașului, pentru a-i ajuta pe agenții de circulație.

Marele stadion pe care s
vor desfășura principalel
competiții sportive

FANTEZIE MONOVOCALICĂ

ORIZONTAL: 1) Jocul trambulinei. 2) La noi la țară — Împărat. 3) Unde lucește luna — Aliment din carne. 4) Protejată. 5) 23 August 1944 — Lăsat, dar nu de la început. 6) Măsură agrară — De origine germană — Soare brazilian. 7) Atîrnată. 8) Privită cu atenție. 9) Mă arunc — Dop.

VERTICAL: 1) De exemplu «Toma Alimoș» — Bun. 2) A strînge și de la altul. 3) Se închide la plecare — Gară neterminată. 4) Printre primii — Se ivesc. 5) Neam — Prin surprindere. 6) A venit în grupul nostru. 7) Un fel de ierbar — Cu barbă. 8) Sunet prelung de goarnă — Cu degetul spre zare. 9) Mulțime de ostași — Cu urechi.

VASILE POPESCU

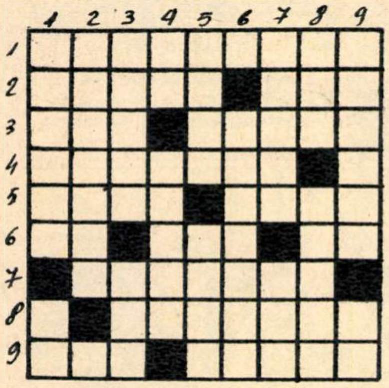

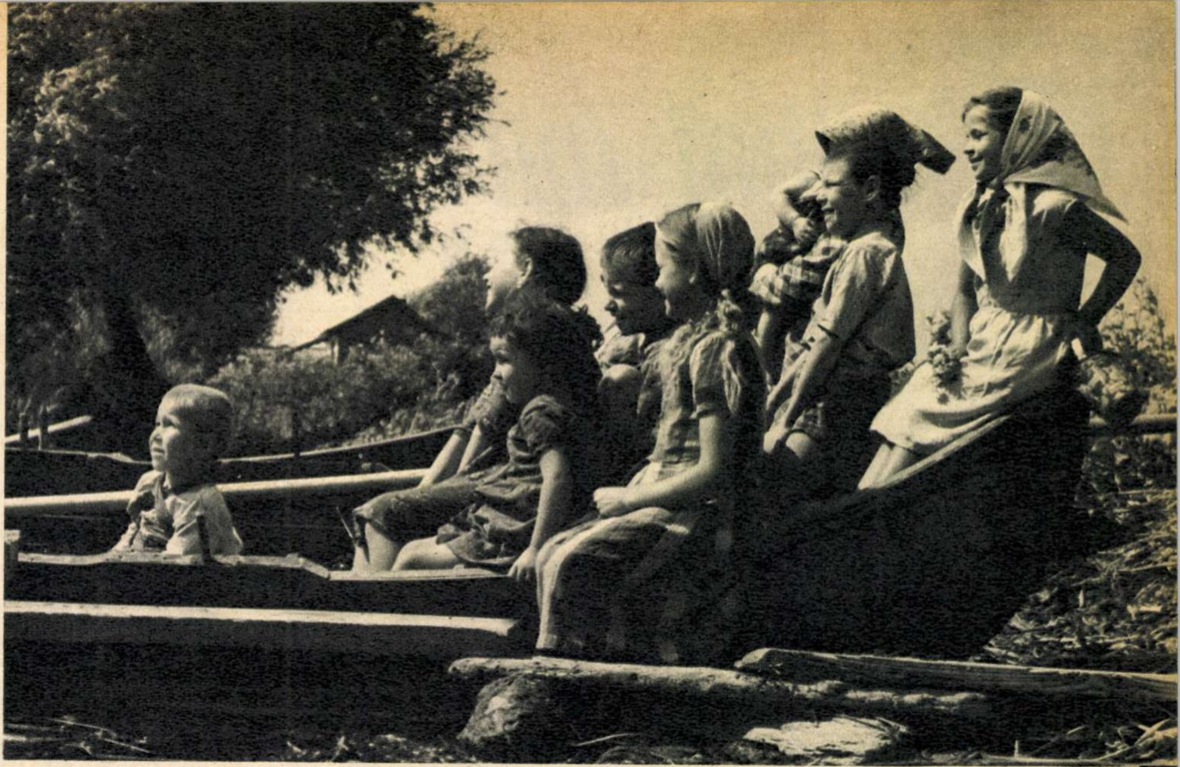

Și totuși, pînă la urmă, puii de rață sălbatică la care privim noi de mai bine de două ceasuri, au învățat să zboare...

Împărțiți acest exagon în alte cinci părți egale și asemenea cu porțiunea hașurată.

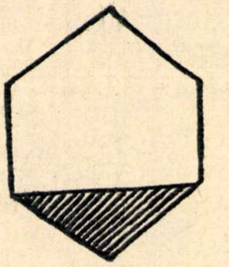

AUTOMOBILUL ÎN FILATELIE

În seria cu tematică, de curînd, Principatul Monaco a pus în circulație o emisiune închinată inventării și dezvoltării automobilului.

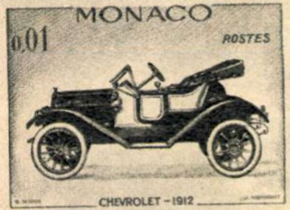

MONACO
0,02
POSTES
PEUGEOT-1898

MONACO
0,03
POSTES
FIAT-1901

IMPORTANT!

Ați aflat?

În curînd, concursul
MINITEHNICUS '69

Diferite secții *(electrotehnică, radio, aero și navomodele etc)* **prevăzute fiecare în parte cu premii!**

Șanse mari de a obține unul din ele.

URMĂRIȚI REVISTA

În curînd va apărea Regulamentul concursului.

MINITEHNICIENI!

NU UITAȚI!

Pregătiți-vă de pe acum!

CEL MAI LUNG VOIAJ

Un avion este gata de plecare de la București spre Paris. Cei trei membri ai echipajului navigant și 24 de pasageri sînt instalați comod în fotoliile în care vor rămîne pînă la sfîrșitul voiajului. În cabina ei, stewardesa pregătește cafea caldă. În sfîrșit, avionul decolează și, după 4 ore de zbor fără escală, aterizează la Paris.

Puteți să răspundeți, care dintre cele 28 de persoane aflate la bordul aparatului a parcurs cea mai mare distanță, adică cel mai mare număr de kilometri în acest voiaj?

CARTE DE VIZITĂ

(8; 6)

TRESTIAN ROTARU

Aflați prin anagramare profesia și locul unde și-o exercită persoana de mai sus.

DUPĂ UN MILION DE ANI

Arheologii sovietici au descoperit în Caucazul de Nord un craniu de mamut care cîntărește peste o mie de kg. Acesta este cel mai mare craniu de animal preistoric ajuns pînă astăzi în muzeele lumii. Vîrsta lui este apreciată la cel puțin un milion de ani.

ENIGMA

Un vînător și-un pescar, venind fiecare din direcții opuse, se întîlniseră pe malul Dunării. Aveau intenția de a trece dincolo, dar chibzuiau cum: pod nu era, de înotat nu știau, nici o ambarcațiune nu se vedea cît zăreai cu ochii, nici măcar vreun elicopter sau avion, iar Dunărea era largă în acea parte. Erau singuri — singurei în fața malului îndepărtat al Dunării avînd asupra lor numai vestmintele și uneltele lor de vînat și pescuit. Și totuși, în mai puțin de un sfert de oră, Dunărea era traversată, iar cei doi, fără ca măcar un strop de apă să le fi udat pielea sau hainele se aflau pe celălalt mal. Cum de s-a putut întîmpla aceasta?

Mihai Vodă Viteazul

4

Scenariu:
VLAICU BÂRNA

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

MIHAI, BANUL CRAIOVEI, DUȘMĂNIT DE ALEXANDRU VODĂ CEL RĂU, SCAPĂ DE OSÎNDA LA MOARTE PE CARE I-O SCRIE VODĂ. ABIA ÎNTORS DE LA BUCUREȘTI, BANUL CRAIOVEI PLEACĂ LA STAMBUL.

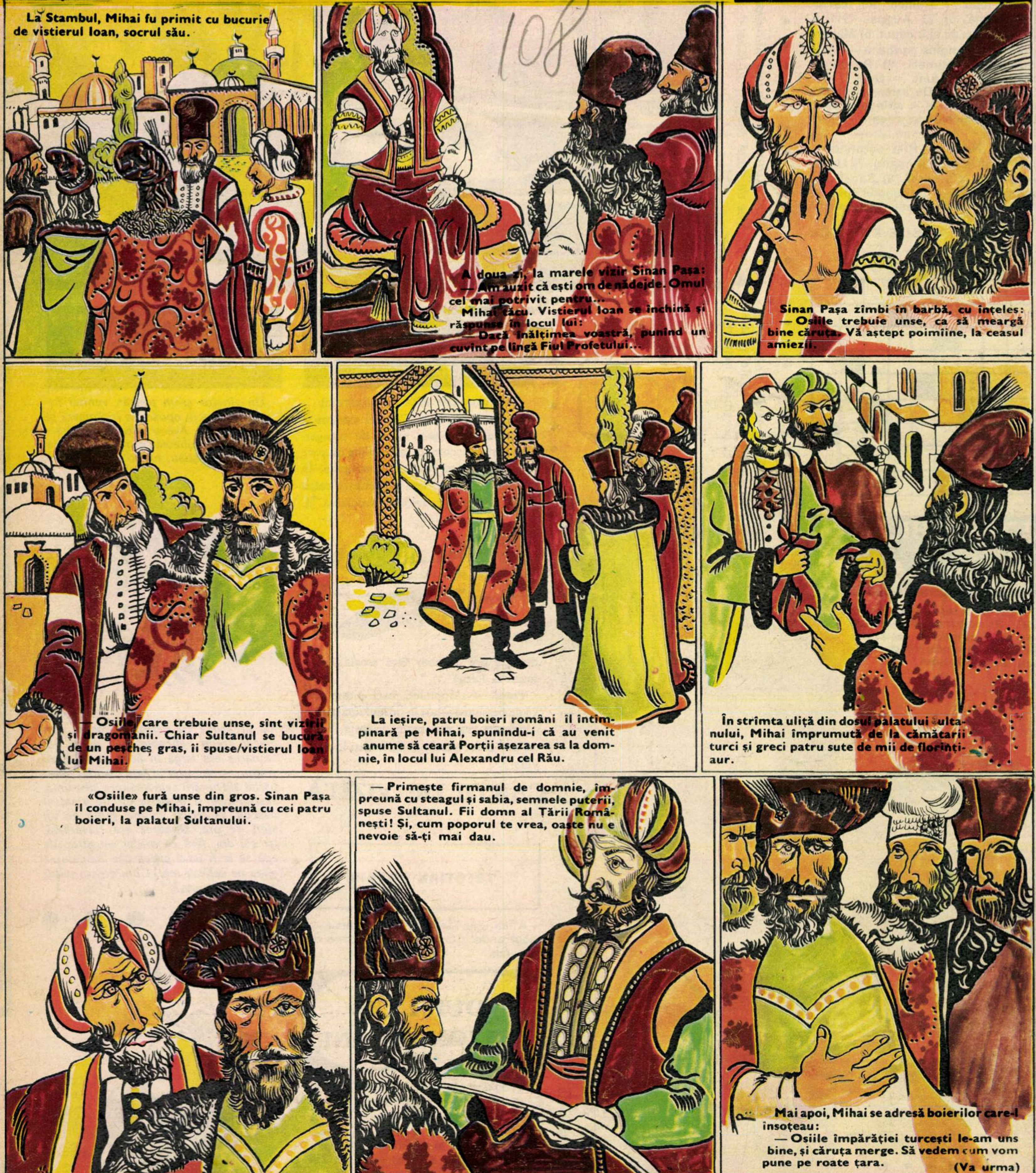
La Stambul, Mihai fu primit cu bucurie de vistierul Ioan, socrul său.
A doua zi, la marele vizir Sinan Pașa: — Am auzit că ești om de nădejde. Omul cel mai potrivit pentru... Mihai tăcu. Vistierul Ioan se închină și răspunse în locul lui: — Dacă înălțimea voastră, punînd un cuvînt pe lîngă Fiul Profetului...
Sinan Pașa zîmbi în barbă, cu înțeles: — Osiile trebuie unse, ca să meargă bine căruța. Vă aștept poimîine, la ceasul amiezii.
— Osiile, care trebuie unse, sînt vizirii și dragomanii. Chiar Sultanul se bucură de un peșcheș gras, îi spuse/vistierul Ioan lui Mihai.
La ieșire, patru boieri români îl întîmpinară pe Mihai, spunîndu-i că au venit anume să ceară Porții așezarea sa la domnie, în locul lui Alexandru cel Rău.
În strîmta uliță din dosul palatului sultanului, Mihai împrumută de la cămătarii turci și greci patru sute de mii de florinți-aur.
«Osiile» fură unse din gros. Sinan Pașa îl conduse pe Mihai, împreună cu cei patru boieri, la palatul Sultanului.
— Primește firmanul de domnie, împreună cu steagul și sabia, semnele puterii, spuse Sultanul. Fii domn al Țării Românești! Și, cum poporul te vrea, oaste nu e nevoie să-ți mai dau.
Mai apoi, Mihai se adresă boierilor care-l insoțeau: — Oșiile împărăției turcești le-am uns bine, și căruța merge. Să vedem cum vom pune pe roate țara.
(Va urma)

108

Cutezătorii

Redacția: București. Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS

1 leu